

páv -a m (â)

velika domača ptica z zelo dolgim, živo pisanim repom

Frazemi s sestavino páv:

hodíti kot páv, nosíti se kot páv, prevzéten kot páv, sprehájati se kot páv, šopíríti se kot páv

Ledinci smo sposobni marsičesa in smo zato uspešni na številnih področjih, med katerimi ne manjka kulturnega udejstvovanja. A zato je edino prav, da se kdaj pa kdaj šopirimo naokoli kot kakšni pavi in svetu pokažemo svoje čare. Saj smo vendar lepi, brihtni, sposobni.

UVODNIK	2
<hr/>	
MI, LEDINCI	4
<hr/>	
ONI, PROFESORJI	8
<hr/>	
KAJ DOGAJA	10
<hr/>	
Ledinska čestitka	
SREDICA	14
<hr/>	
Intervju z Domnom Valičem: »Igra je zelo povezana z življenjem.«	
Glasba na Ledini	
Tedenski mrk risarjev	
Dramska skupina Carpe diem	
Francoski gledališki krožek	
O Kulturni pomladi in kulturnih ambasadorjih	
Pomen umetnosti	
Mlada ledinska pisateljica	
Kje pa ti živiš? V 116?	
DOBRI, BOLJŠI, LEDINCI	32
<hr/>	
Iza Izabela Jarc	
Jakob Spindler	
HOROSKOP	36
<hr/>	
POEZIJA	38
<hr/>	
IZJAVE	64
<hr/>	

Kaj če se osvobodiš?

BESEDILO:

Anja Kocjančič

ILUSTRACIJA:

Uma Freja Prosen

Hejla, hoj, zopet vam pošiljam en prisrčen pozdrav. Druga številka naše krasne revije je še posebej kulturno obarvana. Da naznamo februar, ki je znan kot mesec kulture, da obeležimo spomin na največjega slovenskega pesnika, Franceta Prešerna, in da obeležimo Kulturno pomlad, v okviru katere se bo odvijalo veliko zanimivih dogodkov. Tako ozaveščamo, kako pomembni sta kultura in njena neločljiva sestavina – umetnost.

Temu primerno se v tokratni številki skriva intervju z igralcem Domnom Valičem, razmišljujoč sestavek o pomenu umetnosti, kulturnen, a še vedno prikupno duhovit horoskop, in še marsikaj ter seveda obilo poezije naših ledincev. In ravno tukaj bi se malo ustavila. Pisanja uvodnika sem se lotila kar med vožnjo s počitniške smučarije, kjer sem se z napol zmrznjenimi prsti, obrazom, poledenelim zaradi vetra in prenizkih temperatur, a v družbi sončka in prijetnih občutkov, ki so se mi porajali, nagibala v hitrih zavojih po snegu. Smučanje imam res rada, saj mi predstavlja nekakšen pobeg, a v dobrem smislu. Pobeg pred tečnimi mislimi, ki me vztrajno opominjajo na vse šolske obveznosti in mi kvarijo razpoloženje, ter osvoboditev in prostor, v katerem lahko malo zadiham, dam stvari ven, jih iztisnem iz sebe. Dejavnosti, ki nam to omogočajo, je pravzaprav veliko. Lahko tečeš, lahko se zjokaš, udarjaš s »povštrom« po steni ali si na največjo možno glasnost nabiješ najbolj depresivno muziko na svetu. Zatopiš se v aktivnost, se prepustiš, osvobodiš. Pomisli, kaj se zgodi? Se počutiš bolj pomirjenega? Kot da si izlil nekaj iz sebe? Lahko se vržeš tudi v pisanje. In poezija deluje na tak način. Prav zato se mi zdi krasno, da smo toliko prostora namenili ravno temu. Pesmi lahko vsakemu pričarajo nekaj povsem svojstvenega.

Sicer pa pozdravljam tudi bodoče srednješolce, ki vas je v branje slučajno premamila silno luštna risbica, na kateri sem upodobljena (vem, kar samovšečno govornjenje). Odločanje za izbiro prave srednje šole zna biti stresno, a ne pustite si, da vas doleti prevelik pritisk. Prav in odgovorno je, da o tem razmišljate, vendar na koncu odločitev ni tako grozno usodna. S tem skušam in želim potolažiti tudi sebe in ostale četrtošolce, saj se nam z veliko hitrostjo bliža vpis na faks. Pa se mi to že hitro zazdi nesmiselno, ko pomislim, da je pred zelenim študijem še pet napornih mesecev in, oh, fuj in fej, matura. Ampak, ljudje, če smo prilezli do sem, bomo pa še do konca.

Želim vam, da se še naprej smejete, jokate, plešete in stokate, saj veste, široka paleta čustev je pomembna. A ob vsem tem vztrajajte še naprej. Pa se beremo naslednjič.

ŽIGA SAVŠEK, 1. G

Kaj je najslabša stvar, ki jo lahko oseba napiše v svoj bio na Instagramu ali ostalih socialnih omrežjih?

Nisem ravno človek za socialna omrežja, vendar je po mojem najhujše to, da ti drugi vsiljujejo svojo ideologijo.

Najljubša rastlina na šoli?

Ziher tista med laboratorijem in kemijsko učilnico.

Najljubši sedež v učilnici in zakaj?

3. vrsta, miza ob oknu, desni sedež.

Star ali nov McDonald's?

Ne jem mcdonaldsa. V novem sploh še nisem bil.

S čim bi zamenjal vso travo na Zemlji?

Z mehurčkasto folijo, ker bi blo prijetno hodit po njej.

Citat?

Pametnega človeka zafrkneš samo enkrat. Drugič bo on zafrknil tebe.

ZOJA LARISA KUNAVAR, 1. E

Kaj je najslabša stvar, ki jo lahko oseba napiše v svoj bio na Instagramu ali ostalih socialnih omrežjih?

Citat Andrewa Tata.

Najljubša rastlina na šoli?

Vse, ki uspevajo v učilnici za biologijo.

Najljubši sedež v učilnici in zakaj?

Prva klop pri katedru, ker najhitreje pridem do telefona.

Star ali nov McDonald's?

McDonald's? Ne, hvala.

S čim bi zamenjala vso travo na Zemlji?

Nikoli je ne bi zamenjala, ker zelena pomirja ;)

Citat?

Če je glasba hrana ljubezni, potem igray dalje.
(William Shakespeare)

LEV SOKLIČ, 2. B

Kaj je najslabša stvar, ki jo lahko oseba napiše v svoj bio na Instagramu ali ostalih socialnih omrežjih?

Starost al pa mesto, iz katerega prihaja.

Najljubša rastlina na šoli?

Lan Čačovič.

Najljubši sedež v učilnici in zakaj?

Desni kot v zadnji vrsti, ker ti nudi dober pregled nad dogajanjem v učilnici.

Star ali nov McDonald's?

Cami.

S čim bi zamenjal vso travo na Zemlji?

Definitivno z umetno travo Bueno C2 35 mm.

Primerna je za vse površine, prav tako pa daje vtis poletne travce in vas bo zagotovo presenetila s svojo mehko.

Citat?

Kdor drugemu jamo koplje, je grobar.

LARA SMODIŠ, 2. D

Kaj je najslabša stvar, ki jo lahko oseba napiše v svoj bio na Instagramu ali ostalih socialnih omrežjih?

Relationship status, specifično: razglašanje, da si samski.

Najljubša rastlina na šoli?

Stena zelenja pri kemijski učilnici.

Najljubši sedež v učilnici in zakaj?

Srednja vrsta, predzadnja klop. Si dovolj stran od okna, da te ne zebe, če je odprto, še vedno lahko vidiš na tablo, brez da si pokvariš oči, v dveh ovinkih si pri vratih brez guzenja čez torbe in ne sliši se odpiranje vrečk hrane do katedra.

Star ali nov McDonald's?

Star.

S čim bi zamenjala vso travo na Zemlji?

S sladkorno peno.

Citat?

Odlasaj na jutri, kar lahko storiš danes, kr ti jutri morda tega ne bo več treba al pa ti bo kdo pomagu. (biuši sošolc iz osnovke)

NEJC KARO LINDIČ, 3. G

Kaj je najslabša stvar, ki jo lahko oseba napiše v svoj bio na Instagramu ali ostalih socialnih omrežjih?

Cringe quote brez smisla.

Najljubša rastlina na šoli?

Z zelenimi listi so kr lepe.

Najljubši sedež v učilnici in zakaj?

Škripajoč stol iz 48.

Star ali nov McDonald's?

Samo da je super sreda.

S čim bi zamenjal vso travo na Zemlji?

Z gobicami.

Citat?

I'd rather be lonely than with the wrong people.

TARA MEDJO, 3. B

Kaj je najslabša stvar, ki jo lahko oseba napiše v svoj bio na Instagramu ali ostalih socialnih omrežjih?

Kakšen res cringe quote, npr. »I can't tell if they mad at me ... or mad it's me«, zraven pa svoj snapchat username.

Najljubša rastlina na šoli?

Sicer že malo boga, ampak monstera v 113.

Najljubši sedež v učilnici in zakaj?

Srednja vrsta na sredini ali desno. Sem ravno dovolj spredaj, da vse slišim in vidim, saj zadaj ne bi sledila pouku.

Star ali nov McDonald's?

Brez debate, star je OG.

S čim bi zamenjala vso travo na Zemlji?

Realno dobro uprašanje. Ful hudo bi bilo z mahom!

Citat?

Ne solim ti pameti, hočem jo začint. – Vazz (pesem Elina)

DOMEN BENČINA, 4. B

Kaj je najslabša stvar, ki jo lahko oseba napiše v svoj bio na Instagramu ali ostalih socialnih omrežjih?

Bff ... ❤️🔒🌈

Najljubša rastlina na šoli?

Deževni pragozd pred laboratorijem.

Najljubši sedež v učilnici in zakaj?

Prva vrsta, da čim bolje slišiš prof. Prhavca.

Star ali nov McDonald's?

Star McDonald's, ker je v novem preveč gaserjev.

S čim bi zamenjal vso travo na Zemlji?

Z lego kockami.

Citat?

Če te žena doma čaka z valarjem, še ne pomen, da je pekla štrudl.

HANA FONDA, 4. C

Kaj je najslabša stvar, ki jo lahko oseba napiše v svoj bio na Instagramu ali ostalih socialnih omrežjih?

Personality types, pripadnik katere šole si ...

Najljubša rastlina na šoli?

Js.

Najljubši sedež v učilnici in zakaj?

Čis zadi ob steni, da loh spim.

Star ali nov McDonald's?

Un, kjer je mn gaserjou.

S čim bi zamenjala vso travo na Zemlji?

Z drevesi, iz kirih pada keš.

Citat?

#pustitemedagremnawc

KATJA MALUS, LABORATORIJ

Najljubši dan v delovnem tednu in zakaj?

Definitivno petek. Ne vem, če je razlaga pravzaprav potrebna, ampak čeprav zelo rada opravljam svoje delo, vseeno komaj čakam vikend, da se malo naspim. Nisem morning person. Čeprav ... med vikendom mi pa otroci po glavi skačejo. :/

Najljubši letnik dijakov in zakaj?

Težko bi rekla, da imam najljubši letnik. Gre bolj za posameznike, ki so mi fajn oz. za oddelek kot celoto. Prav letnik pa ravno ne. Lahko pa povem, da mi je v povprečju najmanj ljubo delati s 1. letniki. Ti imajo še neko utvaro, da so v osnovni šoli in da lahko počnejo enake stvari kot tam. Jih je treba udomačiti in to po navadi malo traja ... :)

Najljubša učilnica?

Prav veliko jih ne vidim, ker je narava mojega dela taka, da sem v bioloških in kemijskih učilnicah. Bi pa rekla, da mi je od teh najbolj všeč laboratorij. Ker je pač moj.

Najljubši ledinski dogodek?

Čestitka! D!

Jufka ali kebab?

U, kebab. 100%. Jaz moram neki ornk prijeti v roke, ko jem.

Citat?

V bistvu mi v življenju največkrat na pamet pride nekaj, kar reče Pujsa Pepa (sori, majhni otroci ...). Morda ni ravno citat, se je pa izkazalo za zelo uporabno: »Uspelo mi bo!«

UROŠ COTMAN, MATEMATIKA

Najljubši dan v delovnem tednu in zakaj?

Nedvomno četrtek, ko imam zvečer vaje naše moške vokalne zasedbe. Čeprav tudi sreda ni slaba, ko se dobimo z mešano zasedbo. Ne, ponedeljek zmaga, ker imava s sinom takrat uro evfonija. Iskreno pa mi je najbolj pri srcu torek, ko zvečer nimam nič. Itak pa ste me (podobno kot prof. Prhavca) že takoj izgubili z besedo »najljubši«.

Najljubši letnik dijakov in zakaj?

Razred, ki ga ne učim, pa ga dobim za nadomeščanje 7. uro, ko bi oni sicer morali imeti razredno uro. Med sotrpini se vedno spletejo nevidne pozitivne vezi.

Najljubša učilnica?

Nekdanja 95, zdaj jedilnica. Ko sem začel učiti na Ledini, je bila to moja matična učilnica. Nekatere stvari se preprosto nikoli na spremenijo.

Najljubši ledinski dogodek?

Dan, ko je na Ledini matematični praznik (beri: popravljalni roki iz MAT).

Jufka ali kebab?

Kebab pri Dželotu.

Citat?

Karkoli že bo, naj bo.

Ledinska čestitka

BESEDILO:
Anja Kocjančič
FOTO:
Ana Bojkovski

Tradicionalna božična prireditev, s katero zaključimo mučeniško obdobje pridobivanja še zadnjih ocen v koledarskem letu in naznanimo prihod praznikov, nam je prav vsem tudi letos narisala nasmeške na obraze ter nas toplo pogrela. Dijaki in profesorji so zopet dokazali, da so več kot odlični v izvajanju pestrih glasbenih in pevskih točk, skečev ter plesov. Povsem izvrstno pa sta se v vlogah voditeljic znašli tudi profesorica biologije Eva Bavcon in laborantka Katja Malus. Med drugim sta nam vlili še tisto zadnje upanje, ki smo ga vsi krvavo potrebovali, saj so decembri pač naporni. A bom kar nehala dolgoveziti. Slike povedo več kot tisoč besed.

Na fotografijah:
Sosednja stran - Iza Izabela Jarc
(foto: Ana Bojkovski)
1 - Tara Medjo in Lena Oberwalder
Zupanc (foto: Bor Matko)
2 - Nika Brezec (foto: Ana Bojkovski)
3 - Ples profesorjev (foto: Haruki Saito)
4 - Jakob Spindler (foto: Ana Bojkovski)

5

6

7

8

5 - Zbor in orkester (foto: Bor Matko)
 6 - Vodstvo DSGI in ravnatelj, od leve proti desni: Dominika Tekavc, Anej Grošičar, Roman Vogrinc, Marjeta Čater Timer in Luka Miko (foto: Nika Žnidaršič)
 7 - Gaja Svetec in Nika Mohorič (foto: Nika Žnidaršič)
 8 - Sokolčice (foto: Nika Žnidaršič)

9

10

11

12

13

14

- 9 - Modna preobrazba profesorja Darka Košiča (foto: Bor Matko)
10 - Modna preobrazba profesorice Nine Levstik (foto: Haruki Saito)
11 - Modna preobrazba profesorja Petra Prhavca (foto: Bor Matko)
12 - Voditeljici profesorica Eva Bavcon in laborantka Katja Malus (foto: Nika Žnidaršič)
13 - 1. d (foto: Nika Žnidaršič)
14 - Urban Štepec in Klara Kopitar (foto: Ana Bojkovski)

“Igra je zelo povezana z življenjem.”

Pa pojdimo po vrsti, kot so hiše v Trsti. Na katero srednjo šolo ste hodili in kako bi se opisali kot srednješolca?

Hodil sem na Aškerčevo gimnazijo, kjer sem se imel ful fajn, šola je bila tako na izi in res nisem čutil nekih pritiskov. Bilo je pač takšno okolje, da sploh ni bilo nobene panike, če kdo česa ni znal. In kakšen sem bil takrat? Bolj majhen in nedorasel. Ko sem šel v prvi letnik, sem meril komaj meter petdeset. Na začetku drugega letnika me je profesorica slovenščine, ki me je sicer učila že eno leto, nagovorila z: »Oprosti, kaj si rekla?« Verjetno si lahko predstavljate, da sem bil takrat ne le »baby face«, ampak tudi »girly-girly face«.

V tistih letih sem treniral ples in se cele vikende potepal naokrog, od Avstrije do Švice in Italije. V 3. in 4. letniku sem bil zaradi tekem veliko petkov odsoten in ob ponedeljkih manjkal prvih nekaj ur zaradi poznih prihodov domov.

Kako bi torej opisali svojo gimnazijsko izkušnjo?

Na nek način mi je žal, da sem toliko časa posvetil plesu. Čeprav sem ga imel zelo rad, sem imel premalo časa za druženje s sošolci. Če moj urnik ne bi bil tako poln, bi si lahko ustvaril še več prijateljstev in zavezništev. Sem bil pa zaradi treningov zelo organiziran. Po šoli sem šel takoj domov, naredil nalogo in ob štirih že šibal na trening. Dobro je, če imaš neko organizacijo, začrtan plan in konkretne cilje. Je pa res, da je zdaj vsak moj dan drugačen, in ravno v tem uživam.

Se spomnite kakšne zanimive prigode?

Seveda in prav ponosen sem, da nisem nikoli dobil nobenega ukora, saj so jih sošolci dobivali non stop. (smeh) Enkrat smo organizirali šolski ples in smo šli na par gimnazij, tudi na Ledino, delat reklamo. Prišli

smo noter, edini v čevljih in bundah. Ostali so bili v copatih, vse je bilo čisto, ni bilo hladno. Mi pa smo tam kot eni kmetavzarji spraševali, če kdo pride na šolski ples. Ma, nihče ni prišel.

Veliko omenjate ples, zato naju res zanima še kaj malega o tem.

Treniral sem kar 13 let, od 1990 do 2003, vso osnovno šolo in gimnazijo. V 3. in 4. letniku sva bila s soplesalko državna prvaka, kasneje pa sva bila v standardnih plesih uvrščena med prvih 50 na svetu.

Ko ste končali s plesom, ste šli na sprejemne izpite na AGRFT. Kako ste doživljali vse to?

Začel sem ugotavljati, da mi je ples na nek način škodil. Preko njega sem se učil nastopanja zgolj s telesom in tega, da plešeš samo za sodnike, saj te oni ocenjujejo. Pri igri pa je bistvo v tem, da si ti avtor in da igraš zase. Najprej sem bil še neizkušen, nastopal sem za mentorje in iskal njihovo potrditev. Po odru nisem znal hoditi, delal sem en tak hecen čača, imel sem togo telo, bil sem v posebni pozi. To me je dolgo oviralo, dokler nisem spremenil mišljenja in se bolj sprostil. Igra je namreč zelo povezana z življenjem. Ključno je, da si sproščen in se samo premikaš od trenutka do trenutka.

Katera je bila vaša prva vloga?

Čisto prva vloga, ko sem bil še na akademiji, je bila vloga statista v muzikalu Kabaret. Imel sem en sam stavek in bil zelo ponosen, a živčen. Prva pomembnejša vloga, takšna, ki mi je predstavljala velik izziv, pa je bil Jojo v Boksarskem srcu. To je predstava, ki jo z očetom še zdaj zaigrava in je povzeta po nemškem tekstu. Govori o najstniku, ki ukrade motor in mu sodišče dodeli

Nekega četrtkovega popoldneva sva z Lunjo pred mini kavarnico Tam Tam čakali Domna Valiča. Prišel je dve minuti pred dogovorjeno uro, le Bora ni bilo od nikoder. Nakar izveva, da že eno uro čaka notri. Po manjšem nesporazumu se je vse ostalo poklopilo. Pogovor z igralcem je bil prijetno sproščen in umirjen. Domen Valič je v slovenskem prostoru eden bolj znanih igralcev in televizijskih voditeljev. V mladosti se je intenzivno ukvarjal s plesom in se šele s študijem na AGRFT znašel v igralskih vodah. Napredoval je postopoma in si vsako vlogo vzel za poseben izziv. Zaposlen je bil v Mestnem gledališču ljubljanskem, pred časom pa se je odločil za samostojno pot.

BESEDILO:

Anja Kocjančič
Lunja Gabrič Bronič

FOTO:

Bor Matko

družbenokoristno delo, in sicer da mora starčku v domu za ostarele prebarvati sobo. Čeprav sta si mladostnik in starec na začetku zelo tuja, kasneje ugotovita, kako sta si pravzaprav podobna.

Se pogosto zgodi, da se prijavite na avdicije za vloge, ki jih potem ne dobite?

To vprašanje je pa super. V Sloveniji skorajda nimamo avdicij, ker je malo projektov. Scenaristi si pogosto že zamislijo primerne igralca za določeno vlogo, kdo bo igral večje vloge, pa se skupaj odločita režiser in naročnik. Glede avdicij so mogoče izjema kastingi za reklame. Ena zabavna anekdota: Pred kratkim sem dobil ponudbo za nemški trg, kjer so potrebovali igralca za očeta majhnega otroka. Ampak jaz res nisem tip za očeta, ki si lahko kar pusti rasti brado in si predstavlja, da je štiriletnik njegov sin. Dajte mene rajši za enega važnega, razvajanega japija.

Po večletnem igranju v MGL ste se odločili, da boste svoje veščine krepili še drugače. Ali raje igrate na odru ali pred kamerami?

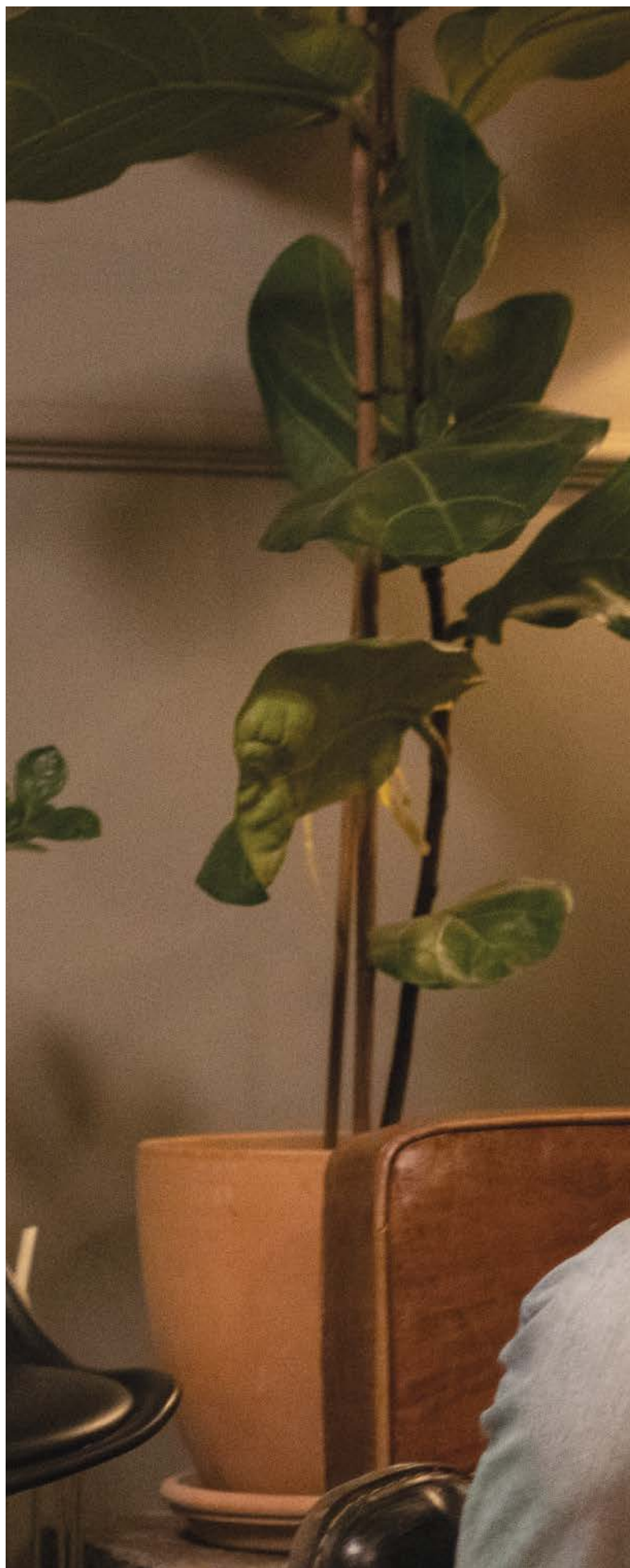
Mislim, da gre za isto obrt, a drugačen slog. Kot na primer tek na 300 m z ovirami ali tek na 5 km. Oboje je tek, a veš, da moraš drugače tempirati, taktizirati, trenirati druge mišice ...

Kako potekajo vaše priprave na nastop? Ste nekaj ur, preden stopite na oder, kljub izkušnjam vseeno živčni? Vas je do zdaj kak nastop še posebej vznemiril?

Ja, seveda sem živčen, a je to zdrava nervoza, saj se veselim in komaj čakam, da bom nekaj naredil. Je pa vse odvisno od kondicije. Ali vsak večer stojiš na odru ali pa imaš predstavo enkrat na mesec. Vsak oder je drugačen in ima svojo specifikko, pri snemanjih pa je zopet drugače, saj je veliko ponavljanja. Pri predstavah je fino, če čim prej zagrižeš vanjo in intenzivno bereš svoj tekst, se poglobiš v to, kar govori tvoj lik in tudi drugi liki, preveriš, raziskuješ podatke. V Ameriki sem pri Meisnerjevi metodi spoznal, da se tekst najprej učiš na pamet brez kakršnihkoli emocij, ko besedilo že znaš, pa ugotavljaš, kaj vzbuja v tebi. Na tak način si pristen, iskren, instinktiven.

Je pa vznemirjujoče, če kdo od igralcev v določeni predstavi zboli in moraš potem ti vskočiti ter odigrati njegovo vlogo. Včasih moraš v enem popoldnevu naštudirati vse, ne ustvarjaš svoje vloge in se zgolj napiflaš nekaj, kar ni tvoje delo.

Vodili ste šov Slovenija ima talent. Delo voditelja na televiziji je eno težjih, saj te konstantno gleda množica

ljudi, snema te kup kamer. Popravnega izpita pogosto ni. Kaj je treba storiti za dobro prezenco?

Se mi zdi, da to imaš ali pa tega nimaš. Prezenca je prirojena in se je ne moreš priučiti. Priprava na oddajo in to, da tvoja prezenca res zaživi, pa pride z vajo. Če točno veš, kaj moraš narediti, in znaš tekst v nulo, lahko v trenutku improviziraš, saj si zares sproščen in točno veš, kje si naredil pavzo ter kje se boš vrnil na scenarij. Z razumevanjem in učenjem besedila besede, besedne zveze in stavki preidejo v mišice, v intenco. In to se potem odraža navzven.

Vas je kdaj zamikalo, da bi se odpravili v tujino, v Ameriko, na primer v Hollywood, mesto sanj, in tam svojo kariero začeli praktično z nič?

Želel sem si študirati v New Yorku, a mi je pandemija to preprečila. Zanimale so me predvsem različne metode, kot so Meisnerjeva, Strasbergova in metoda Stelle Adler, saj se na akademiji tega nismo učili. Kvaliteta življenja je sicer v ZDA na veliko večjem nivoju, a so hkrati priložnosti za moj razvoj boljše pri nas. Tukaj lahko igram, snemam in delam, kar je vredno veliko več kot samo lovljenje nekega Netflixovega ideala.

Kako prenašate kritike?

Kadar se počutim, da sem zanič in da nekaj ne funkcionira, kot bi moralo, ter mi kdo reče, da mu določena predstava ni bila v redu, me to čisto potolče. Če pa se počutim samozavestnega in vem, kdo sem, kaj sem in kaj počnem, razumem, da ne bo vsem vse všeč in sem s tem pomirjen.

Kaj bi za konec sporočili ledincem?

Upam, da ne bom preveč bedno zvenel, a ker sem že po tridesetem, vedno bolj ugotavljam, da sem veliko dlje od vaše generacije, po razmišljanju, razumevanju in po tem, kaj vas zanima. Želim vam uspešno šolsko leto in da vse, kar vam življenje vrže na pot, sprejemate z dobro voljo in s pozitivnostjo. Življenje ima veliko različnih faz, velikokrat pa samega sebe ocenjujemo samo na podlagi enega občutka v določenem dnevu, nekega neuspeha ali pa zgolj ene slabe izkušnje. A so to le vratca na progi celotnega življenja. Če pa vidiš probleme kot izzive in priložnosti za novo učenje, je boljše in lepše ti je. V lajfu se pač moramo imeti fajn.

Glasba na Ledini

BESEDILO:

Katja Teja Miklavčič
Zarja Urbančič Jurjevec

FOTO:
Arne Repovš

Na marsikateri šolski prireditvi za piko na i na koncu poskrbita šolski pevski zbor in bend Ledeni. Brez dela pa ni rezultatov, zato se člani pevskega zbora vsak teden srečujejo na vaji, kjer pripravljajo svoje točke. Vedno začenjajo z upevanjem in nadaljujejo s priredbami popularnih popevk ter tudi starejših pesmi, ki so jim všeč. Večinoma pojejo v večglasju, nervira pa jih, ko jih šolski zvonec prekine sredi skladbe.

Največ smeha sproži kakšen narobe zapet ton. Vaje so sproščene in zabavne, vseeno pa člani zbora poročajo o nekaterih stranskih učinkih udeležbe, ki

vključujejo dobro izurjen glas in prepevanje pesmi, ki so jih vadili, v mislih. Nove člane sprejemajo na začetku šolskega leta, ko priredijo avdicijo, na katero so vabljeni vsi, ki uživajo v glasbi.

Petje brez spremljave se sicer lepo sliši, še bolje pa zveni s šolskim bendom, ki občasno vadi s pevskim zborom. Ker pogosto eksperimentirajo z novimi pesmimi, so njihove vaje vedno zabavne. Zasedbo sestavlja šest nadobudnih glasbenikov: pevka, bobnar, pianist, dva kitarista in bas kitaristka, ki so vedno pripravljeni na nove glasbene izzive.

Tedenski mrk risarjev

BESEDILO:
Katja Teja Miklavčič
FOTO:
Matevž Štih

Veliko dijakov na Ledini se sprašuje, kam ob torkih oziroma sredah izginejo njihovi prijatelji z zanimanjem za umetnost. Če bi radi izvedeli, jim sledite v vrtoglave višave tretjega nadstropja, kjer se v učilnici 111 enkrat na teden sestanejo vsi dijaki, ki radi rišejo. Na študijskem risanju se člani veliko naučijo o proporcijah in perspektivi, medtem ko ustvarjajo v mirnem in sproščujočem vzdušju,

ki ga občasno spremlja glasba. Za risanje uporabljajo svinčnik in oglje, skicirajo pa najrazličnejše predmete: od geometrijskih teles do delov človeške figure. Svoje izdelke očem javnosti predstavijo na šolskih razstavah. Na študijskem risanju so dobrodošli tako začetniki kot tudi tisti, ki bi se radi pripravili na sprejemne izpite za študij.

Dramska skupina Carpe diem

BESEDILO:

Karin Forte

FOTO:

Sara Halilović

Za vse ledinske drama queene imamo na naši šoli tudi aktivno dramsko skupino, katere mentorica je profesorica Andreja Pavle Jurman. Člani skupine s krajšimi uprizoritvami sodelujejo tudi na prireditvah in projektih, kakršen je bil na primer lanski dogodek z naslovom Samopodoba, kjer je bil kratek igrani prizor izhodišče za pogovor o duševnih težavah mladih.

Predvidoma enkrat na leto uprizorijo daljši tekst. Tako so lani na oder postavili predstavo Drobiž Finke Sirkku Peltola in jo v štirih terminih predstavili ledinskemu občinstvu. Letos v sklopu Kulturne pomladi za nas pripravljajo predstavo Tjaše Mislej z naslovom Naše skladišče, ki je prejela tudi nagrado Slavka Gruma za najboljšo dramsko besedilo. Zgodba pripoveduje o štirih delavkah, ki pravzaprav živijo

v skladišču megamarketa in si vsaka zase želijo boljšega življenja.

Skupina vsako leto v svoje vrste sprejema tudi nove člane. Ti se na uvodnem sestanku spoznajo in povežejo s starimi člani ter kasneje skozi aktivnosti ugotovijo, kakšne vloge bi bile kateremu od njih pisane na kožo. Ko je besedilo izbrano in vloge določene, se začnejo resne (beri zabavne) priprave na uprizoritev. Pripravijo si vse rekvizite, izberejo prostor, kjer bodo predstavo uprizorili, en vikend pa je v tem času namenjen tudi intenzivnim pripravam, ki so letos potekale v Bohinju.

Skratka, kot vam lahko pove že ime skupine, se dijaki na tedenskih vajah sprostitjo, pozabijo na vse preostale tegobe in uživajo v trenutku.

Francoski gledališki krožek

BESEDILO:

Tisa Osenar

FOTO:

Sara Halilović

Za vrati učilnice 115 se vsak torek odvija francoski gledališki krožek, kjer se dijaki iz različnih letnikov spoprijemamo z novimi izzivi dramskih uprizoritev. Za izhodišče si vzamemo izvirna francoska besedila, izmed katerih smo letos izbrali tragikomedijo Samuela Becketta z naslovom Čakajoč Godota.

V igri nastopa pet povsem različnih literarnih oseb, ki jim poskušamo dodati ustrezne karakterne značilnosti. Delamo na življenja polni obrazni mimiki in samozavestnih kretnjah, prepričljivem tonu glasu, kostumografiji in navsezadnje na pravilnosti izgovorjave besed, saj nam dodaten izziv predstavlja nastopanje v tujem jeziku.

Besedilo sprva skupaj proučimo, nato pa sledi učenje na pamet. Pri tem se učimo jezika in predvsem načina izražanja. Pred začetkom se z raznovrstnimi vajami ogrejemo in spustimo na plano svoje speče igralske talente, ki jih omejujejo vsakodnevne skrbi. Najbolj nam pomagajo vaje za sproščanje, za glas, npr. samuraji, za usmerjanje pozornosti na soigralce in za obvladovanje prostora nasploh. Občasno nas spremljata tudi glasba in ples, ki usklajujeta naše misli ter gibe.

Dopuščena nam je velika mera svobode, saj lahko tudi sami podajamo mnenja ali predloge, kar nas spodbuja h kreativnosti in razmišljanju. Med nami vedno vlada sproščeno in prijetno vzdušje, saj v nas prebujata tiste skrite kotičke, ki kasneje pomagajo oživeti določen lik. Slednji v učilnici 115 postane naš drugi jaz. Delo nas izpolnjuje in veseli, naš končni cilj v tem šolskem letu pa je nastopiti v javnosti.

O Kulturni pomladi in kulturnih ambasadorjih

BESEDILO:

Helena Osterman, prof.

PESEM:

Vita Bradac

Viva Kadunc

FOTO:

Matevž Štih

Gimnazija Ledina že vrsto let v spomladanskih mesecih organizira dneve kulture, t. i. Kulturno pomlad, ki jo tradicionalno otvorimo pred slovenskim kulturnim praznikom in s tem počastimo tako največjega slovenskega pesnika, Franceta Prešerna, kot tudi kulturna prizadevanja Anice Černejeve, po kateri je šolsko kulturno društvo prevzelo ime.

Kulturna pomlad je plod dobrega sodelovanja učiteljev mentorjev in dijakov, ki nas vsako leto razvijajo s kulturnim dogajanjem na prizoriščih znotraj in izven šolske zgradbe. Tako lahko občudujemo razstave likovnih del, uživamo v recitalih in gledaliških uprizoritvah, prisluhnemo predavanjem ter sodelujemo v pogovorih z zanimivimi gosti.

Vsaki dve leti pa Kulturna pomlad svoj višek doseže na prireditvi, ki jo imenujemo Kulturni ambasador Gimnazije Ledina. To je dogodek, na katerem bivšim

ledincem podelimo plaketo kulturnega ambasadorja za vidno kulturno udejstvovanje in dosežke na različnih področjih. Plaketo praviloma podelujemo posameznikom, vendar se je na seznamu v vseh teh letih znašla tudi že kakšna skupina oz. inštitucija. Pohvalimo se lahko s kar nekaj prepoznavnimi imeni sodobne in malo manj sodobne kulturne scene, kot so kiparka Dragica Čadež Lapajne, akademski slikar Črtomir Frelj, pianist in dirigent Simon Krečič, pesnica Neža Maurer, oblikovalka Nika Zupanc ter igralci Polona Juh, Ana Dolinar Horvat in Jure Henigman. Prireditve je za snovalce programa, nastopajoče in nominirance prav poseben čustven dogodek, saj se takrat ledinski duh preteklosti na najlepši možen način – skozi kulturo – poveže s trenutnim ustvarjalnim utripom na šoli.

Laskavi naslov kulturnega ambasadorja ni prireditev svetovnega merila, je pa iskren poklon uspešnim posameznikom, ki so z Ledine poleteli v svet.

Kulturni mesec zopet je pred vrati, kako hitro šlo je leto naokrog.
Umetniki največji naši, imeli so res prav poseben slog.
Luštne glose, balade, sonetni venci in gazele,
To so tako vrhunske pesmi, da bi se lahko kar pele.
Utrinki bolečine, smeha, hrepenenja, jeze,
Res iz njih bi morali imeti kakšne kateheze.
Najlepše izmed vseh seveda,
Itak pisal je Prešeren že od petega razreda.

Mislil je, da Julija je prava, ko se zjutraj ves zaljubljen je zbudil.
Ena sama je ljubezen prava in čeprav se še tako zelo je trudil,
Sam ni upal niti ven na ples je povabit',
Edino v časopisu mu uspelo en sonet je objavit'.
Ceno plačal je krat dva, pa ona sploh ga ne spozna.

Pomen umetnosti

BESEDILO:
Anaisa Sterle Laignel
ILUSTRACIJA:
Petra Džeroska

Ne bom lagala in rekla, da je svet, v katerem živimo ta trenutek, popoln. Po pravici povedano sem precej sita novic o boleznih, vojnah in krizah, ki so pospremljene s kupom pesimizma. A če človek preveč zapade v razmisleke o tovrstnih zagonetnih družbenih problemih, se lahko kaj hitro prikradejo občutki obupa. Morda pa je to le plod moje preobčutljivosti.

Vseeno pa je po mojem mnenju naloga mislečega človeka, da kljub razdejanju, ki vihra po planjavah fizičnega sveta, in kljub njegovi nemoralnosti ter brezpredmetnemu pohlepu, vir svoje sreče premakne nekam, kjer je nedotakljiv. Nekam, kjer je zaklad miselne blaginje zaščiten pred kremplji zla materializma. Naše največje bogastvo je tisto, ki nam ga nihče ne more vzeti. Vse, kar je fizičnega, pa nam teoretično gledano lahko kdo vzame. Logično nadaljevanje te misli je torej, da bi srečo oziroma svoje bogastvo premaknila v nefizični svet.

Stvar, ki sem se je v najtemnejših časih karanten in podobnega najbolj oklepala, je torej misel. Užitek, ki v bistvu sploh nima fizične oblike, dokler mu je mi ne damo bodisi z umetnostjo bodisi z znanostjo. Sprašujem se, ali bi bilo možno, da je človekova sposobnost mišljenja evolucijska nadgradnja življenja. Če predpostavim, da si bitje želi življenja in je življenje obstoj v nekem prostoru ter času, je življenje, če je primarno vezano na telo, biološko gledano konstantno ogroženo s strani sil narave in nasilja drugih bitij. Edini kraj, kjer človekov obstoj ni ogrožen, je tam, kjer tega ni. Ker pa so sile narave povsod, pomeni, da tovrsten kraj v tem prostoru ne obstaja. Edini drugi prostor, ki ga poznam, so naše misli. Je torej tu razlog za našo inteligenco? Je tu vir naših idej? Mar je potreba po umetniškem izražanju le želja, da bi v fizični svet prenesli tisti bogati, nedotakljivi del svoje eksistence?

Če je tako, potem je umetnost izjemnega pomena. Je projekcija obstajanja ne le enega človeka, temveč celotne kulture v nefizičnem svetu. Je nekakšen primarni izraz tega, kar smo, kar se ne ozira na sponse, ki nas vežejo v svetu. Je nedotakljiva, svobodna in čista.

Če flavtistki odzameš flavto, bo igrala na tipke vetra in ustvarjala glasbo odmevov. Če pisatelju vzameš papir, bo pisal na listje. Umetnik lahko slika z barvami trave in z roso. Dokler je misel, umetnost živi. To me pomirja, saj vem – naj se zgodi karkoli, tega mi ne morejo vzeti. Ne morejo mi vzeti zunajzemeljskega obstoja. V tem je svoboda in v tem je moč. Drugi sapiens v našem znanstvenem imenu je neizbrisljiv. Naj torej živi misleči človek, če pa ne more živeti, naj homo sapiens sapiens misli.

Mlada ledinska pisateljica

BESEDILO:

Karin Forte

Valentina Golob

FOTO:

Dominika Tekavc

Ariana Černe je dijakinja prvega letnika, ki je pred kratkim izdala svoj prvi roman z naslovom Tujca. Vse se je začelo z natečajem za kratko zgodbo, nato pa je napisala še nekaj posameznih delov. Ko jih je združila, je besedilo obsegalo že 30 strani. Za pisanje celotne knjige je porabila pet mesecev, spremno besedo pa je napisala profesorica slovenščine Andreja Pavle Jurman.

Zgodbo pripovedujeta najstnika Hamza in Eva, ki se spoznata na začetku junija. Skozi njuna neskončna in brezčasna druženja Hamza razvije več čustev, kot je sprva nameraval. Med poletnimi počitnicami se razideta, saj gre Hamza v Bosno k svoji družini, Eva pa v Italijo. Ko se vrneta domov in se zopet srečata, med njima zopet preskoči iskrica in njuna ljubezen je močnejša od vseh ostalih prepričanj. Zgodba se zaplete, ko se Eva doma sooča s težko družinsko

situacijo, Hamza pa se odseli v Kranj. Ko sta zaradi razdalje in težav ločena, si zopet postaneta tujca.

Ariana je inspiracijo našla v vsakdanjem življenju, izrazila pa jo je s pisanjem. Zgodba sicer ni napisana po resničnih dogodkih, so pa nekateri zagotovo podobni tistim iz njenega življenja, kar ji je bilo tudi najtežje opisovati. Pravi, da je pisala po občutku in da je roman nastal »in the spur of a moment«. Pred tem je pisala tudi krajše in daljše zgodbe.

Na vprašanje, ali je knjigo težje napisati ali jo izdati, je brez premisleka takoj odvrnila, da slednje predstavlja večjo težavo, saj jo je nekaj založb zavrnilo, nekatere pa se niso niti odzvale. Dodala je, da je to dolgotrajen proces.

Zaupala nam je še, da je njen idol John Green, saj ji je zelo všeč njegov stil pisanja.

Ponedeljek, 25. 5. 2020

Hamza

Bil je topel dan, sedel sem na klopci, čakal Adnana, da mi vrne kolo, in kadil cigareto. Ne da se mi več pogovarjati s to, s katero sedaj nekaj imam. Sprašuje me, kdaj pridem k njej, ves čas piše, kaj delam, kaj si želim z njo, medtem ko je meni samo do ene stvari. Vstanem, ker tega idiota še vedno ni, in hodim proti Mercatorju. Opazim ga pri parku, kjer govori z neko prikupno blondinko in kmalu steče proti trgovini. Pri njej je pustil kolo. Stopim do nje, najina pogleda se srečata, nakladam ji in ji piham na dušo, ona pa le zre v moje oči – že malo zaljubljeno, naivno. Taka je kot vse. Lahka, naivna, željna pripadnosti in ljubezni. Pomežiknem in vzamem kolo. Z Adnanom se odpraviva v naselje. Oziram se in gledam v njen obraz, strmim v njene oči. Opazujem njeno postavo, njene obline, kako se neka pretesna spodnja majica popolno oprijema njenega oprsja.

Poletje je zame najlepše obdobje. Dekleta okoli hodijo v glavnem razgaljeno, ker je pripekajoče. Čeprav je šele konec maja, ona že razkazuje svoje oprsje. Morda je nezavedno tako privlačna ali pa zanalašč išče pozornost takih, kot sem jaz (torej moških). Nekako mi je žal za take, kot je ona, ko jih vsi perverznejši osvajajo na ulici, a po drugi strani menim, da so si popolnoma same krive za to. Ko svoje mnenje kakšni takšni povem, mi večina začenja z nekimi feminističnimi forami, medtem ko dejansko prosijo za pozornost. Ampak one niso take, s katerimi bi se pogovarjal. Zame so ženske samo za eno. Seks.

Četrtek, 4. 6. 2020

Eva

Od srečanja z neznancem je minil dober teden. Pred svojim blokom čakam na Adnana, ki seveda zamuja na najino učno uro. Ne vem veliko o njem, nikoli se nisva pretirano družila. V Slovenijo so prišli, ko mu je bilo štiri leta. Mami rada govori o njem in njegovi družini, kako je njegova mama samo doma, skrbi za štiri otroke, kako oče vozi kamion. Tudi Adnana vidim veliko zunaj, s starejšimi prijatelji, ko sedijo na stopnicah blokov ali pa pri Mercatorju. V razredu se veliko zafrkava, smeje in neresno spremlja pouk. Na življenje gleda, kot da je zabava. A meni se zdi žalosten. Saj veste, kako pravijo: Najlepši nasmeh nosijo najbolj žalostni.

Odpravila sem se v naselje, če bi ga mogoče srečala. Na tujčevem kolesu je pridrvel in se ustavil manj kot pol metra pred mano. Njegov prijatelj z modrimi očmi mu je sledil na električnem skiroju in se prav tako ustavil. Bila sta rahlo zadihana. Adnan je po pol minute prvi spregovoril: »Pridem čez pol ure, domov grem jest.« Ostala sem sama z neznancem. Stala sem tam, opazovala Adnanovo postavo, ki se oddaljuje, in se začudena obrnila proti neznancu. »Eva,« sem rekla s težavo in mu ponudila roko. »Hamza,« mi je odvrnil, sprejel roko in izgovoril ime, ki ga nisem slišala nikoli prej.

(Odlomek iz romana Ariane Černe: Tujca, samozaložba 2023)

Kje pa ti živiš? V 116?

BESEDILO:
Maruša Tomažević
FOTO:
Arne Repovš

Dame in gospodje! Upam, da ste uživali januar, kot se zagre. Če ste bili pridni in delavni dijaki, potem je bil mesec za vas sproščujoč, drugače pa se mi malo smilite. Pojdimo k bolj razvedrilnim temam.

Ledinska čestitka v ledinskem duhu, vročini telovadnice in navdušenju občinstva

Vreme decembra zagotovo ni bilo naklonjeno našim otroškim dušam in pravljicni zimi. In če nam prazničnega vzdušja, veselja ter brezskrbnosti niso mogli pričarati vremenarji, je bilo treba poseči po višji sili. In kdo predstavlja boljšo višjo silo na Ledini kot dijaška skupnost? In, Marija pomagaj, kakšna sila je to! Sila, ki ogreje celo veliko telovadnico, nasmeje vso gimnazijo in pričara praznično vzdušje. Velike besede za veliko Ledinsko čestitko!

Velike pohvale vsem nastopajočim. Gremo lepo po vrsti in začnimo z letošnjima voditeljicama. Seveda neverjetno vodenje, povezovanje in igranje, ampak letos posebej preseneča tudi točka samih voditeljic. Naj vam s kriteriji dobrega šova predstavim neverjetnost točke. Potrebujemo element presenečenja, ki v nas vzbudi zanimanje in poskrbi, da nastopajočim posvetimo pozornost. Točka mora biti profesionalna. Obstaja več stopenj profesionalnosti, vendar imajo vse skupne lastnosti. Točka mora biti dobro načrtovana in naštudirana, z najmanjšim številom napak. Slednje so lahko načrtovane, če se točka nagiba v komični pridih. Saj si predstavljate sliko? Seveda je pomembno, da se lahko s točko poistoveti občinstvo. Kdo pa se lahko bolje poistoveti z napevom Na Golici kot ledinci, ki se v šolo vozijo iz nekoliko bolj kmečkih predelov Slovenije, kot so Domžale? Uspeh je bil zagotovljen takoj, ko sta voditeljici Eva Bavcon in Katja Malus iz žepa potegnili flavti in prebudili celotno

telovadnico. Vse čestitke tudi pogumnim fazančkom, saj so s točko, ki je vključevala bikinke, nemško verzijo Let it go in absolutno dominanco nad kriteriji dobrega šova, pokazali, da velike »kugle« ne visijo le na božični smrečici.

In za božični čudež potrebujemo tudi profesorje, ki namesto nalog v tem čarobnem času delijo komičen oddih, čudovito prepleten z osebno noto in pravim ledinskim duhom. Njihove letošnje točke, preobrazba, skeč in tradicionalni ples, so zaradi navdušenja povzročile hripava grla ter nekoliko rdeče roke. Dragi profesorji, žal ste si skopali jamo. S sposobnostjo preobrazbe, ki ste jo pokazali, ste dvignili pričakovanja za dress code week. In pustni torek! Pričakovanja so velika!

Se opravičujem vsem ostalim nastopajočim, ki jih nisem posebej izpostavila. Vsem tistim z glasom, ki dvigne kocine pokonci, tistim z eleganco in sposobnostjo plesnih korakov ter navijaških podvigov, tistim z genom krotilca zveri s črno-belimi tipkami, ki vzbudi spoštovanje. Velik poklon za velike talente!

Predlog

Drzno si bom upala drzniti predlagati drzen predlog. Ready? Uveljavimo teden pred večjimi tekmovalnimi podvigi, v katerem lahko dijaki z različnimi pristopi omehčajo in očarajo komisijo. Seveda za tako vedenje že obstaja grd izraz, ki pa je popolnoma v nasprotju z milo in čudovito ideologijo mojega predloga.

Gre namreč za izkazovanje popolnega zaupanja v odločitev sodnikov, njihovo strokovno mnenje in ostale odlike dobrega sodnika, ko lahko svojo odločitev premislijo ob domačih piškotih tekmovalcev. Grd, pregrd izraz za nedolžno dejanje

se črkuje P-O-D-K-U-P-N-I-N-E, vendar ga lahko mi preimenujemo v C.U.K.R.I., krajše za cukri, ugodnosti in kulinarika za resnične indosánte. Potem na izrezovanju buč in tekmovanju za najlepšo učilnico lahko zmaga tudi kakšen drug razred kakor 4. letniki ali 3. g?

Sponzorstvo

Stari! A ste vi opazili, koliko športnikov je na Ledini. Vedno opaziš dečke s fitnesa, ampak jaz govorim o pravih športnikih. No, tistih dijakih, ki tekmujejo na športnih tekmovanjih. Pa koliko smo jih premagali! Dečki, ki so spretni pri igranju z žogami, so se uvrstili na državno! Govorim o rokometnih žogah! Pa tudi ostali dečki in dekleta, ki se igrajo s košarkarskimi in odbojkarskimi žogami so bili uspešni. Recimo sponzorstvu 2. številke Mladike 2022/2023 raje ozaveščanje in poklon vsem dijakom in dijakinjam, ki so spretni pri upravljanju z žogami.

Posvetilo

V tej številki smo v tej rubriki poveličevali Ledino, malo kritizirali, ozaveščali in na sploh boljšali vaša življenja. Vendar, kot so vedeli že stari Grki, za popolno katarzo potrebujemo tragedijo. In imam ravno pravo temo za srce trgajočo zgodbo. To je

seveda velika izguba dveh članov Gimnazije Ledina. V zadnjih dveh letih smo se spoprijateljili, družili in, najpomembneje, učili od mladih, vendar modrih umov, profesorjev Slaparja in Štrublja. Tako za nekoliko jokavo noto posvečam rubriko izgubljenima idoloma. Upajmo, da se profesor Slapar nauči metati na koš. Upajmo, da profesor Štrubelj v svoji novi službi ne bo tako pogosto delal družbe novemu šefu, kot se je rad zadrževal v ravnateljevi pisarni. Upajmo na njuno vrnitev. Zbogom!

To pa bi bilo sedaj vse, kar se je nabralo na mojem jeziku. Želim vam prijetno popoldne, brez domače naloge, z dobrim, dolgim in zasluženim spancem. V duhu novega filma o Obutem mačku: »Adios amigos!«

Iza Izabela Jarc

BESEDILO:
Ajda Osojnik
Ajša Jakoš Vasle
FOTO:
Bor Matko

Mlado pevko in ledinko Izo Izabelo Jarc smo spoznali že na Ledinski čestitki, kjer nam je zapela pesem Billie Eilish I don't wanna be you anymore.

Že od majhnega jo je njen oče navduševal nad glasbo iz osemdesetih, poleg tega pa se je skoraj vse otroštvo ukvarjala tudi s plesom. Glede na njen glasbeni talent in čudovito petje ter nastopanje je najbolj presenetljivo to, da se je s petjem zares pričela ukvarjati šele v prvem letniku gimnazije.

Poseben spomin, vezan na glasbo, ji predstavlja dogodek iz otroštva, ki se je zgodil na praznovanju soplesalkinega rojstnega dne. Igrali so se igro, v kateri si dobil izziv, da zapoješ melodijo, ostali pa morajo prepoznati, za katero pesem gre. Ko je zapela Iza Izabela, so bile prijateljice navdušene. Hvalile so njen lepi glas in trdile, da bo zagotovo pela, ko bo starejša. »Tega trenutka se spomnim, kot da bi se zgodilo včeraj,« pravi Iza Izabela. »Zdi se mi, da je ta dogodek v meni nekaj zbudil, a tega takrat še nisem vzela resno, saj se za glasbo v otroštvu še nisem zanimala v tolikšni meri kot danes,« je pojasnila. V svet glasbe je bila sicer vpeta že od nekdaj, saj je pri petnajstih letih plesala: »Svet gibanja je povezan z glasbo. S plesom si avtomatsko vržen v to, da te glasba malo bolj zanima in da jo bolje razumeš.« Ko je čez nekaj let ugotovila, da ji je petje zelo všeč in da v njem uživa ter da bi ta talent lahko razvila, se je z njim začela resneje ukvarjati. To se je zgodilo v gimnaziji, in sicer v prvem letniku, ko je svoj zbor na šoli vodila še profesorica Marjetka Kozmus.

Najraje posluša rock in metal, najbolj pa se je dotakne filmska glasba. Na tem mestu omeni Hansa Zimmerja. Njegova glasba se ji zdi izjemna. Najraje poje melanholične, počasne pesmi, saj meni, da najbolj ustrezajo njenemu glasu, hkrati pa se vanje najlažje poglobi. Glasbeni izvajalci, ki so ji blizu, sta skupini A-ha in Alphaville. Njihovo glasbo je slišala že, ko je bila mlajša, in še vedno ji je všeč.

Na Ledini ji je zelo všeč trud profesorice Nataše Trdan Zager, ki je takoj, ko je prišla, ustanovila zbor in šolski bend. »Zdi se mi, da je na šoli za glasbenike dobro poskrbljeno. Super se mi zdi, da imamo priložnost nastopati in da se lahko udejstvujemo v zboru ali bendu.«

Usklajevanje petja in šole je predvsem v četrtem letniku zaradi večjega števila ur težje, a verjame, da se z organizacijo vse lepo izide. Načrtov glede petja v prihodnosti še nima, a se z njim zagotovo ne bo nehala ukvarjati. Pela bo zase in dar petja razvijala kot hobi, saj se ji ne zdi realno, da bi se z glasbo ukvarjala profesionalno. »Običajno vedno izberem najvarnejšo možnost in mislim, da glasba zame to ni. Zdi se mi, da nimam dovolj izkušenj, da sem prepozno začela, pa tudi nobenega inštrumenta ne znam igrati.« Čez deset let se še vedno vidi v šoli, upa, da v tujini, saj si tam želi napisati magisterij, se tam zaposliti in si ustvariti življenje. Želi si, da bi bila zadovoljna z življenjem, ki ga bo živela, da ne bi gledala nazaj in obžalovala svojih odločitev. Upa, da jo bo to, kar bo počela, iskreno veselilo in da bo obdana z ljudmi, ki jim bo lahko zaupala, hkrati pa bodo oni lahko zaupali njej.

Zanjo je največji uspeh že to, da ljudje sami pridejo do nje, ji povejo, kaj si zares mislijo o njenem petju, in jo pohvalijo. Povprašale sva jo tudi, kaj je njen dosedanji življenjski uspeh: »Najverjetneje to, da še vedno vztrajam pri vsem, kljub temu da kdaj tudi ne želim. Preprosto imaš faze v življenju, ko ne veš, kaj bi sploh počel ali za kaj bi se odločil. Mislim pa, da to velja na splošno za vse, še posebej za nas dijake.«

Jakob Spindler

BESEDILO:

Anaisa Sterle Laignel
Lunja Gabrič Bronič

FOTO:

Dominika Tekavc

Jakob Spindler je dijak 4. letnika, ki se v treh besedah najlažje opiše kot odločen, kreativen in zgovoren. Ledinci pa ga verjetno najbolje poznamo kot izjemnega pianista.

Klavir je začel igrati pri nunah, nato pa so ga starši vpisali v glasbeno šolo. S svojim prvim doživljanjem glasbene šole ni našel prave motivacije za inštrument, zato se je za kratek čas njegova pot oddaljila od črno-belih tipk. V glasbeno šolo se je po premoru vrnil samoiniciativno in z velikim zanosom ter takrat v glasbi resnično našel sredstvo za iskanje in spoznavanje sebe. Identiteta pa ni edini neotipljiv koncept, na katerega išče odgovore v glasbi, saj je ugotovil, da je lahko glasba s svojimi številnimi izraznimi sredstvi tudi medij za prikaz globokih čustvenih stanj ter odsev filozofskih idej in družbe. V želji, da bi odkril, kje tičijo oprijemljive povezave med tem, kar glasba izraža in kako je zgrajena, je našel ljubezen do muzikologije. To je tudi področje, iz katerega bo letos na konservatoriju opravil maturo. Bodoči muzikolog je tudi ljubitelj filozofije, zato ga najbolj zanima ravno njena povezava z glasboslovjem. V tej specifični veji proučevanja glasbe vidi svojo prihodnost, čeprav se zaveda, da službe na tem področju morda niso najbolj dostopne. Prepričan pa je, da bi ga karkoli, kar je povezano z eno od navedenih panog, zagotovo osrečilo.

Za svoje cilje si zares odločno prizadeva, saj se je letos začel vzporedno izobraževati na Konservatoriju za glasbo in balet Ljubljana. Koordiniranje šolskih in glasbenih obveznosti ni enostavno, saj tako gimnazija kot tudi glasbena šola zahtevata ogromno dela. V drugem letniku je vsak dan še najmanj tri ure vadil klavir, sedaj pa je velik del tega časa nadomestil z analizo in študijem posameznih skladb.

Zaradi izredno zapolnjenega urnika je Jakob postal odličen organizator svojega časa. Temu primerno ga polna zaposlenost ne vrže iz tira, saj poleg sledenja

svojim akademskim in umetniškim ambicijam najde tudi čas za hobije, kot sta fitnes in kuhanje. Ob vsem tem ne zanemarja niti družine niti prijateljev, saj poudarja pomembnost stikov z ljudmi, s katerimi imamo skupna zanimanja.

Mladi pianist meni, da je bolj kot želja po oceni ali diplomi pomembna želja po znanju in izboljšanju svojih sposobnosti. Zaradi mišljenja, s katerim vselej zre v prihodnost in k nadgradnji svojega znanja, je veliko dosegel tako na domačih kot tudi na mednarodnih tekmovanjih. Bolj kot na zlate nagrade pa je ponosen na svojo lastno skladbo, in sicer na uglasbitev Kosovelove Balade, ki jo že izvaja na konservatoriju in tekmovanjih.

Ker svojo strast do glasbe rad deli, je bil vesel nastopa na letošnji Ledinski čestitki. Do odziva na pop navajene publike je bil sprva sicer skeptičen, a ga je ob pozitivnem sprejemu zaigrane skladbe razveselilo spoznanje, da je užitek v klasični glasbi še kako prisoten. Četudi je klasika v današnjih časih na žalost premalo zastopana, je odločni, kreativen in zgovorni ledinec glasbenik, za katerega bomo po končanem šolanju zagotovo še slišali.

Za zvezde z zvezdami o

OVEN

Vaš nebesni brat:
Jurij Zrnec

Na poti uspeha ne pozabite preteklosti. Jurij Zrnec v vlogi šefa francoske restavracije kriči enako glasno kot v filmu Gremo mi po svoje! Podajte roko preteklosti in jo izkričite v sedanjost! #NoMalSmoSePohecal

BIK

Vaša nebesna sestra:
Melania Trump

Vaša okolica naj ne vpliva na poti vaše prihodnosti! Kot se je Melania Trump z dolgimi nogami manekenke sprehodila do naslova prve dame Amerike, tudi vi posezite po orodjih uspeha, ki so vam ponujena. #GirlBoss

DVOJČKA

Vaša nebesna sestra:
Neca Falk

Ko vaše življenje ne zgleda več kot Mačje mesto, ko ne slišite pomirjajočih naj naj naaaaj naj naj naaj naj na na naj naaaaj naj naaaaj naaaaaj naaaaaaj naj, je čas, da nekoliko popestrite svoje življenje. #Banaaaaneeeee

RAK

Vaša nebesna sestra:
Tanja Žagar

Kamor koli vas življenje pelje, spomnite se Tanje Žagar, ki preko osladnih videospotov, na vaških veselicah ali pa v obupu večera poskrbi za tooo noorooo noč! Poskrbite za svojo noro noč. #Zažagajte

LEV

Vaš nebesni brat:
Igor Ribič aka Ribič Pepe

Življenja ne naslika vedno Bob Ross. Včasih življenje naslika Ribič Pepe. Potem nam nagaja pisan Kakadu, spodleti plan in Foksner spet pobegne. To pa tudi ni tako narobe, saj dobimo glasbeno spremljavo. #Čuki4Life

DEVICA

Vaš nebesni brat:
Luka Šulić

V prihajajočih mesecih najdete svojega Stjepana Hauserja in zaigrajte melodijo usklajenih inštrumentov. Išcite po svetu in išcite v domači okolici. #MercatorNajboljšiSosed

zvezdah

BESEDILO:
**Maruša
Tomažević**
ILUSTRACIJE:
**Iza Mušič
Petković**

TEHTNICA

Vaš nebesni brat:
Tone Pavček

Vi ste eni sami. Edinstveni. S plavajočimi lasmi, vročim pogledom in šalami, ki bi nasmejale kraljičino stražo. Z modrimi besedami Toneta Pavčka »Mama je ena sama.« bodite mama svojemu duhu. #MamaBear

ŠKORPIJON

Vaš nebesni brat:
Primož Roglič

Preden se teče, je treba shoditi. Primož Roglič pa v jutrišnji dan pade. Pred njim v jutrišnji dan pade njegova rama. Vsak jutrišnji dan se doseže in vsako ramo ponovno naravna. #NaRezervijeŠe6Koles

STRELEC

Vaš nebesni brat:
Robert Pešut - Magnifico

Življenje teče, z njim pa čas. Da ujamete čas, potrebujete stalnico, ki vas trdno veže v časovnico. Magnifico ima novoletni koncert. Ko vidimo plakate, je po navadi čas za božično nakupovanje. #VseKarPotrebujem

KOZOROG

Vaša nebesna sestra:
Svetlana Makarovič

Pokažite svetu svoj pravi obraz. Otresite se strahu in dvomov. Kot Svetlana Makarovič pokažite svetu sredinec, na vrtu vzgajajte konopljo in napišite otroško pravljico. Spekter je širok. #OOOOoooooJebelaCesta

VODNAR

Vaš nebesni brat:
Jure Henigman

Vi ste na pravem mestu. Vaša prihodnost je svetla. Tudi vaš nebesni brat Jure Henigman, človek, ki ga poznate kot lik Gospoda profesorja, se je sprehajal po Ledini. #NebesniBratGledaNaVas

RIBI

Vaš nebesni brat:
Sebastijan Cavazza

Vaš spiritualni sorojenec je Sebastijan Cavazza. V svet glejte s pogledom sexy volka/pume in odločno stopajte, saj je svet vaša modna revija. #YasQueen

Zrcalo

Kaj vidiš,
ko zreš v zrcalo?
Ali raje kar zatisnil bi oko,
ker strah te je pogledati v ogledalo?
Kaj te straši, saj v zrcalu bleščiš se vendar ti?
Daj, nasmej se in svet se takoj lepši zdi.
Sprejmi se takšnega, kakršen si,
brez tega sreče ni,
verjemi mi.

Neizrekljivo

Zazrem se v daljavo, čez morske valove,
čez gore in travnike, čez reke, mostove.
Prisluškujem tišini, ker nekaj mi pravi,
neslišno, sopeče, kot da nekaj jo davi.
Čeprav glasu ne slišim, vem, da mi govori,
me nemo opozarja, pred hudim me svari.
Saj brez besede same, veliko se pove,
predvsem neizrekljivo, to vsak prav dobro ve.
Ker včasih je tišina odgovor vprašanja,
ki nam leži na duši, v mislih nam odzvanja.
Da znal bi slišati jo, nikar ne dvomi vanjo,
prepusti se ji scela, zanesi se nanjo.
Kar povedala ti bo, sprejmi brezpogojno,
z vsem sladkim in vsem grenkim sooči se voljno.
Tako boš vedno našel ključ do odgovorov,
ker je tišina vselej glasnejša od krikov.

(Napisano v nibelunški kitici.)

Chocolate Cake Poem

Kristina Mihelič

ILUSTRACIJA:

Lian Klančnik Povirk

Days are grey and wet this Fall,
which makes me feel depressed a bit.

I cannot function well at all.
What could help me out of it?

I am craving something sweet
that will my day much better make.
I only need a piece of it
and that's my favourite chocolate cake.

After rushing through the day,
my body is too weak to speak,
later home when my legs ache,
I find comfort in the chocolate cake.

In layers hidden god-like cream,
the smoothest kiss of chocolate frosting –
a combination like a dream
that fixes days the most exhausting.

A chocolate cake night and day,
no matter what the others say.
Chocolate to answer questions all,
it doesn't matter if they're big or small.

Naslada

Spravi poletja za nekoga, ki si ne upa iti ven
Zaplavaj z njim po slanem zraku brezčasnosti
A potem mene ne kliči

Ne pošiljaj mi razglednic, raje jih zveži
V zvezek, ki ga prelistaj, ko ti bo hudo
A potem mene ne kliči

Ruši strope brezglavo – dokler še lahko
In, daj, razbij si že enkrat to razmišljotino
A potem mene ne kliči

Upam, da si nekega dne porežeš krila
In zgrmiš v samo prekipevajoče jedro Zemlje
In potem me le pokliči.

Mirroring

we listened to the drops melting into metal
we used to use as a mirror

not one landing made the same sound as the other
but they harmonised together in a made-up beat
the two of us – in sync – could never figure out
but you don't have to understand art
or look like it at a first glance

still, we got tired of our selfishness –
we took a hammer and broke the mirror
and threw the pieces from the balcony
for others to enjoy reflections of the rain

yet, we kept one piece
which we didn't know would break
a few months later

Hodeči kliše

Iščem brazgotine in njihove sestre na telesih.
Povejo mi, ali si živel ali bledel skozi dan.
Meteorološki pozdravi mi šumijo v ušesih,
Ko je srajca poškrabljena in obraz izbran.

Povprečnež si zadaja rane dolgočasja.

Pomembni so ti vozli in vezi,
Ki jih pleteš, se nanje obešaš,
(Ki so te ustvarili)
Kadar pozornost pogrešaš.

Povprečnež si zadaja rane.

Zmedeno zobe pokažeš,
Ampak od smeha nič dlje.
Ko pogovor ne uspe in lažeš,
Začneš izmenjevati poljube.

Povprečnež si zadaja rane dolgočasja.

Kot morje školjke
Obračaš in ločiš besede,
Da kdo ne podvomi,
Da nihče ne ugotovi,
Da si serijski škrtac z zobmi.

Povprečnež si zadaja rane.

Ali se boš prelevil v izbranca,
Ko krošnjo bo preluknjala svetloba?
Da se bo obraz ogrel,
Da se pogovor bo vrtel:
»Pa tako normalen se je zdel ... «

The Pretender

Zarja Urbanič Jurjevec
ILUSTRACIJA:
Živa Koritnik

I am broken again,
and I don't know where to begin,
this goes on and on,
like the day when my heart was gone.

I'm making excuses
because my mind refuses
to believe I was wrong,
all along.

It hit me,
like a gust of wind,
and broke me,
like I was nothing.

A single thought came through my mind,
I was a puppet, the whole time,
always friendly and too kind,
I figured out, "That was my crime."

I will neither fight
nor surrender,
the most will suffer
the pretender.

Ljubezen

Ljubezen hitro se pojavi
kot silhueta v daljavi,
a ko upanja več ni,
tiho in počasi izzveni.

Vse misli so zavzete,
od ljubezni prevzete,
le ena oseba v njih se nahaja,
po neskončnih poteh se sprehaja.

Ko prvič zaljubiš se,
samo nasmahaš se,
nato nasmeh izgine,
a spomin nikoli ne mine.

Ko bi le poslušal

Oseba lažna je bila,
nevredna tvojega srca,
v svoje kremplje te je vklenila,
zdaj te ne bo izpustila.

Prijatelji so ti vedno govorili,
te skoraj na kolenih prosili,
da bi jih končno poslušal
in nad njo obupal.

Včasih ti je nekaj pomenila,
a zdaj si vesel, da je minila,
ljubezen do nje ni več pristna,
kaj šele, da bi bila koristna.

Da bi jim le prej na besedo verjel,
da ne bi toliko hudega pretrpel,
noči nespečnosti bi se že davno končale,
če bi jim dovolil, da lepe stvari bi sanjale.

Kolaž

Vsi slavni pesniki odkrivajo smisel življenja.
Njihove pesmi so polne veselja ali trpljenja,
višjih resnic in neuslišanega hrepenenja.

Moje življenje ni polno efektov in strasti,
nesrečne ljubezni ali smrtne nevarnosti,
zato o tem nikoli nisem znala pesniti.

Ko s skrivnosti življenja ometajo pajčevine,
jih jaz pustim, kjer so, povsem nedotaknjene.
Daleč od oči, daleč od srca najboljše ohranjene.

Pravijo, da v poeziji šteje le nek višji smisel.
Zatisnem oči, da mi tema prežene to misel.
Nikoli nisem želela verjeti tega.

Moje življenje ni vedno hoja po oblaku,
včasih postane tudi vožnja v mraku,
a vedno najdem pot iz labirinta.

Ne potrebujem pijane in uničujoče ljubezni,
ki posvečenih ji je bilo že preveč pesmi.
V morju življenja mi je bolje trezni.

Raje bi pisala pesmi o toploti skodelice in kavi,
ki me je osrečevala in mi grela dlani davi.

O jesenskem listju, ki šumi pod nogami
in mi šepeta davno pozabljene skrivnosti.

O moji najljubši pesmi, ki jo poslušam,
da me razvedri vsakič, ko poraz okušam.

O trenutku, ko po dolgi poti domov zagledam dom in mi prežene nemir.

O nasmehu osebe, ki je z mojega darila ravno strgala ovojni papir.

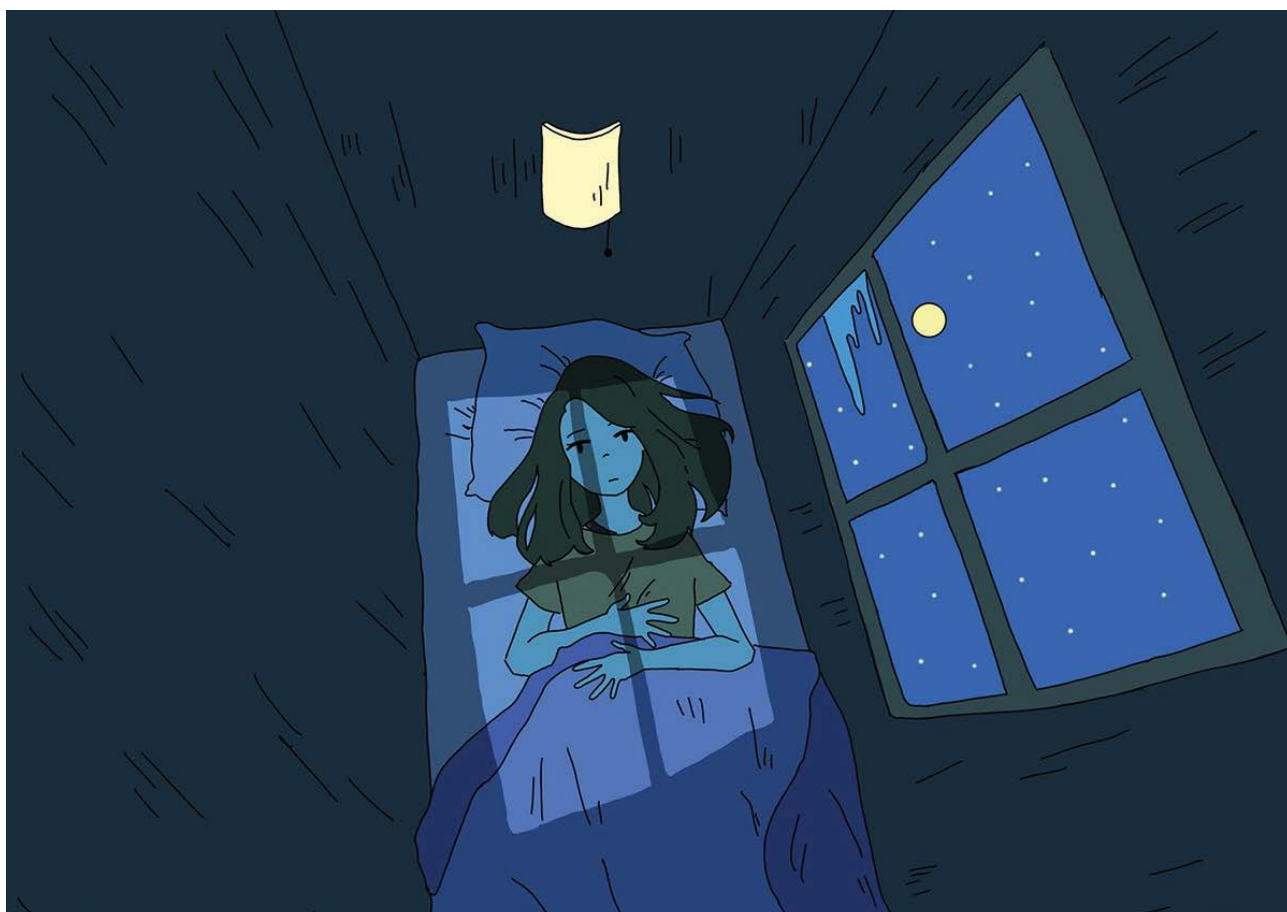
O tisočih papirnatih žerjavih, ki izpolnjujejo želje.

O vseh drobnih trenutkih, ki prinašajo veselje.

Smisla življenja ni treba iskati pod pajčevino.
Kot sem odkrila: nikoli ni bilo tako enostavno.
Vsak ima svoj kolaž podob, ki se zlijejo v eno
in delajo naše življenje srečno.

Nespečnost

Jutri moram zgodaj vstati,
pa mi noč ne pusti spati.
Pozno čez polnoč spi že vsak,
le mene še mika nočni zrak.
Luna se skrivnostno mi nasmiha,
nočni veter mi vabljivo piha.
Zvezde na nebu so svetle pike,
ki povezujejo se v slike.
Nekaj me tišči v vrat,
ob oknu poje mi škržat.
Ob ritmu glasnega smrčanja
danes nič ne bo od spanja.
Ograjo preskočilo je že sto ovčic,
jaz pa še vedno čutim nočni klic.
V postelji nemirno se obračam,
dokler poražena v temo ne odtavam.
Nekaj tam zunaj pač moram odkriti,
zjutraj pa očitno več kave popiti.

noči, preživete na balkonu

luna, nebesna grešnica,
ti ne veš, kako te ljubim,
jaz verujem vate, moj edini bog,
ko z dimom te zasujem.

recitiram ti svojo poezijo,
tvoji odgovori drobni,
a vseeno se kopam v tvoji mesečini,
si sladka, nežna, žalostna.

momos v tebi ne najde napak
in kdor se norčuje iz tebe, je tepec.
stojim za tem kot na lastnih tleh.

si dvoumna, dvostranska.
odgovor nikogar ni resničen.
še jaz čutim tvoj razkol.

Brez harmonije

Črke sestavljajo se v besede,
note v melodije,
a jaz ne najdem svoje harmonije.

Iskati jo, je kot iskati luč na koncu tunela,
nikjer je ni,
zato cel dan tema me mori.

Tavam in iščem svoj par,
a vsem ni namenjen ta dar.

N. L. H.

Katja Butara
Hana Velkoverh Gajšek

Ljubezen?

?
je to
Ljubezen
ta občutek čuden
ko obrne vse se na glavo
ne vidiš nič niti pred sabo
je to Ljubezen

Aleksej Tandler

Ljubezen

Ljubezen je alergija,
v srcu nežna melodija,
ki v zmedo vodi,
vse skrbi pohodi.

To nek je pojav
romantičnih vonjav,
ki človeka obnori
in težko se utopi.

Drhtenje v bolečini
in jok v mesečini,
skupaj na poti do varnega občutka
in srčne sreče trenutka.

Polona Pucar

Moč narave

Vsi umremo, vsi se rodimo,
vendar narava ostane,
se niti ne gane.
Ampak zakaj?

Ne vemo in nikoli ne bomo.

Ves čas se spreminja,
z naravnimi katastrofami opominja
na naš propad,
ko nas bo odvrгла v vesoljski odpad.

Nas pozabila
in novo vrsto razvila.

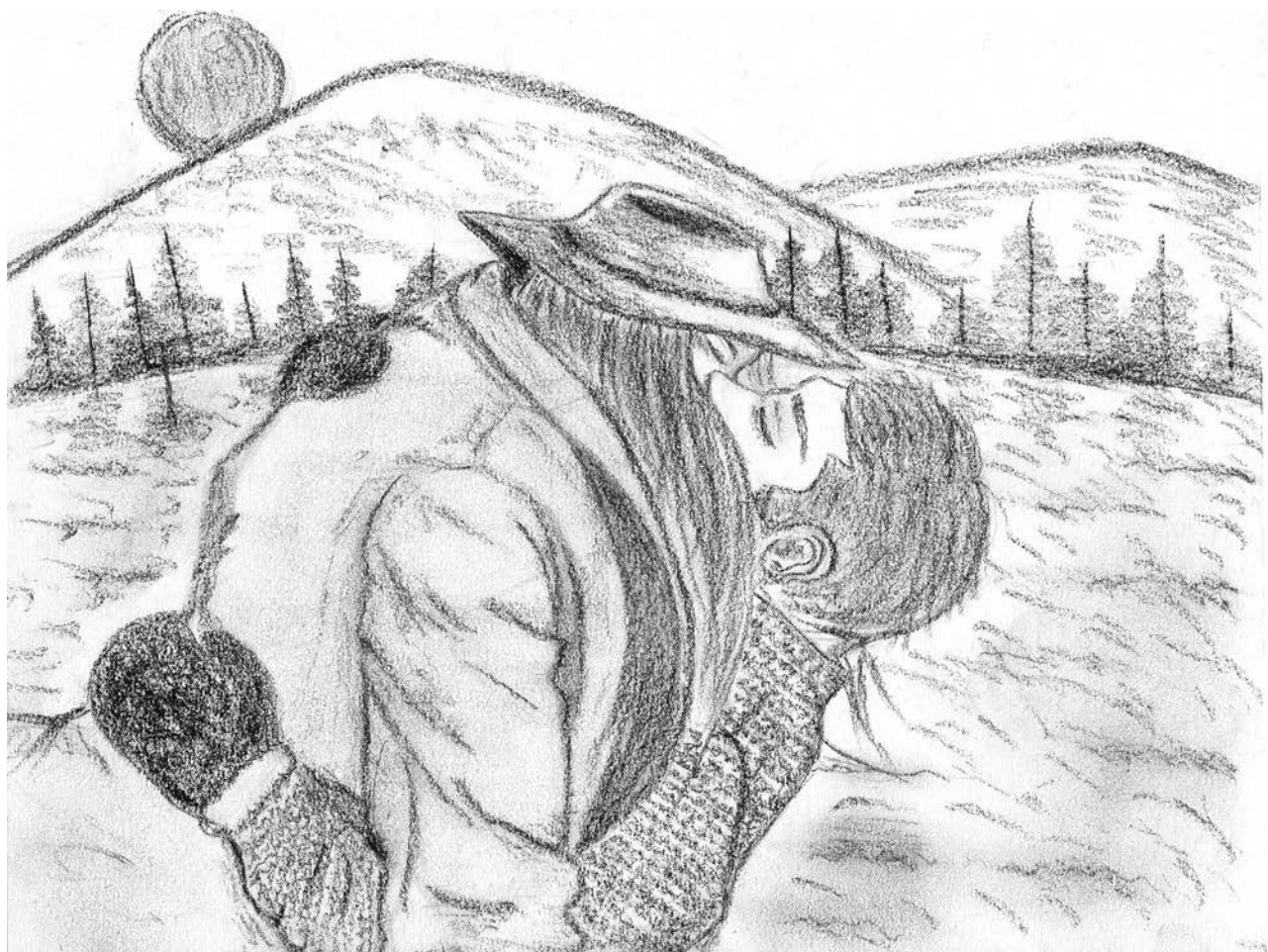
Sama pa ostala,
naprej delovala
in se nam vedno v fris smejala.

Ledena toplina

Lunin sij
krasi hladen zimski mrak.
Jaz in ti legla sva v sneg mehak.
Na obrazu čutiva snežinke,
lica ledené,
z očmi ujemava utrinke,
ne veva, kdo sva, kaj in kje.

Kaja Butina
ILUSTRACIJA:
Amina Karishik

Edina

Odkar prvič so oči te moje opazile,
dan in noč postala sta enaka ...
Odkar strup mi tvoj napaja žile,
ne zmorem več koraka ...
Od strupa tvojega sem nor,
te amo, mi amor!

Noči brez tebe so kot roža,
na katero sonce več ne sije.
Dan brez tebe je kot ptica,
v kateri več srce ne bije.

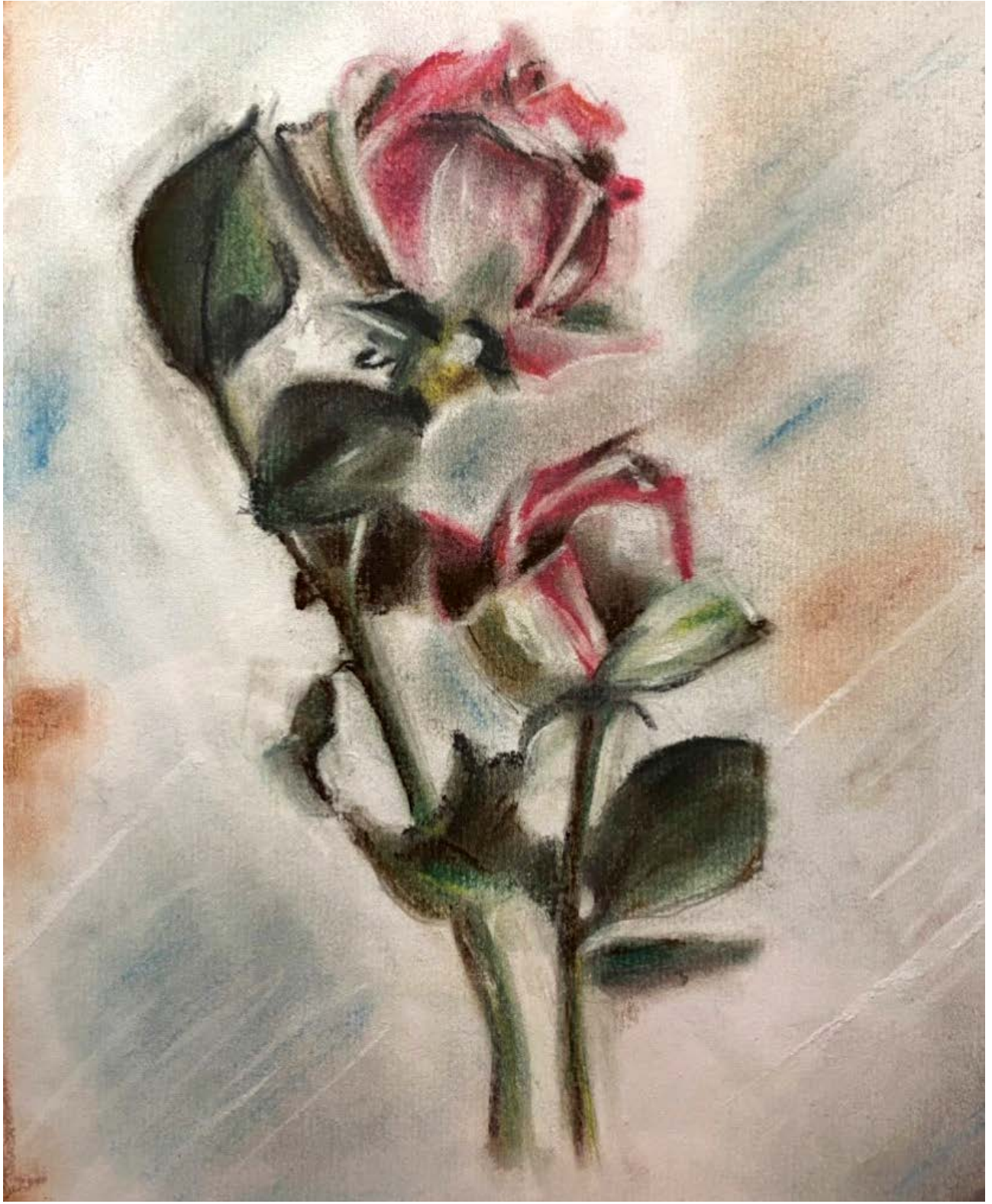
Brez tebe težak je vsak dih,
Liebling, ich liebe dich!

Ko v očeh tvojih moj pogled se izgubi,
skrivnosti med nama več ni.
Odveč so besede, ko srce mi gori,
z vsakim utripom bolj hrepeni.

Hrepenenje močno še mrtve oživi,
volim te, ljubavi!
Zaradi tebe povsem druga sem oseba,
na svetu nič več pomembno ni,
saj sreča tvoja mi edina je potreba,
dokler ti ob meni si.

In jaz vedno ob tebi bom, le brez strahu.
Because baby, I love you!

Naj slišijo zdaj Španci
in Nemci, Angleži in Balkanci,
da le ena na svetu si,
da le eno ljubim, to si ti.

Ona

Rosa na travi,
ptice v daljavi,
luže in blato,
sonce in žarki,
skrivnostni glasovi,
hrup in tišina
naenkrat v sožitju.

Ona hodi, poskakuje, leti,
vrti se v vetru,
ozira se k cvetju,
k čebelam, k metuljem.
Brezskrbno letijo,
tako kot ona.

Ona živi v gozdu,
živi v naravi.
Nima doma, saj živi prav povsod.
Ona ne razume.
Mi pa ne nje.
Njeni občutki,
njena umirjenost,
njeno veselje,
njena brezskrbnost,
njena ljubezen
nam so nedosegljivi.
Ona uživa in ni ji mar.

Ona ne ve.
Ni ji treba.
Saj je v naravi.

Ujetnik lastnih misli

Anja Kocjančič

ILUSTRACIJA:

Lian Klančnik Povirk

Kot da obstajata samo dva dela mene:

Včasih me preplavijo misli.

Vseh vrst.

Kar zgrnejo se nadme kot vihar.

In potem me ni.

So samo misli, ki se zapletajo, razpletajo.

In ni jim videti začetka ali konca.

Včasih pa sem prazna, otopela.

Prazen um, prazna glava.

Ta popolna apatija.

Kako naj sploh opišem?

Čudno je.

Ali ni že patetično vse skupaj?

Da vsakič zjutraj, ko vstanem,
mislim, da bo bolje.

Da bo tokrat drugače.

Nekje globoko v sebi sem optimist.

In potem vsakič znova dokaz –
da nisem sposobna.

Kaj delam narobe?

Nekaj delam narobe.

Zagotovo.

Da sem ujetnik lastnih misli.

In občutkov.

Da prevzamejo takšno kontrolo nad mano.

Kot bi bila zapornik ...

... v celici, ki je moj um.

Kdaj bom na prostosti?

Le soir

Je lisais un livre
ce vendredi soir
la musique
dans ma tête
la pluie
tombait du ciel.
Je ne ressentais rien.

Dans les fantaisies
j'ai été engloutie.
Dans les fantaisies
j'ai été libre.
Qui, quoi, où
ça, je ne sais plus
mais je sais quel genre de vide
j'ai ressenti,
ce vendredi soir
quand l'imaginaire et la réalité
sont devenus un.

Taja Slapal
ILUSTRACIJA:
Petra Džeroska

Вечер голодный

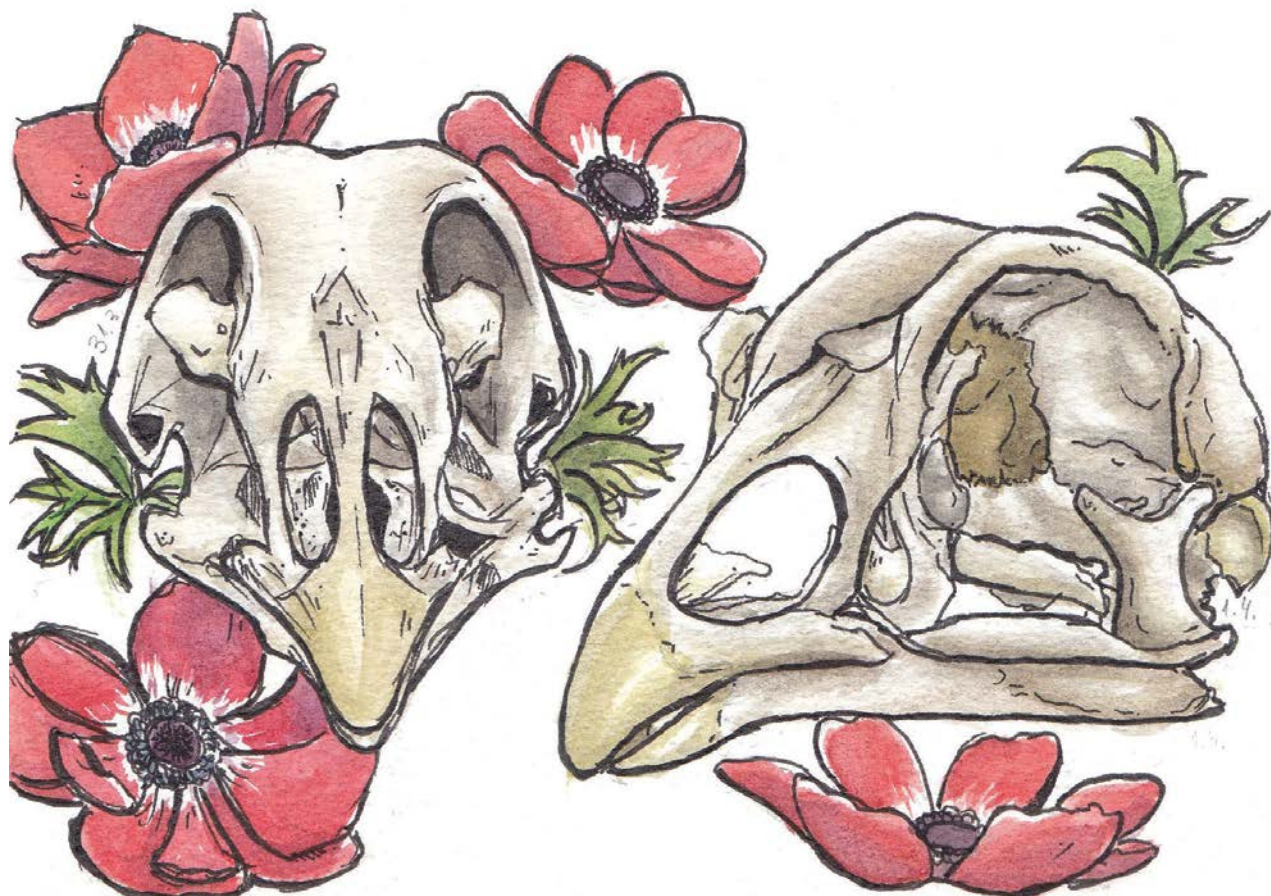
Alisa Slemzina
ILUSTRACIJA:
Petra Džeroska

Этот вечер такой холодный,
Чувствую я на пальцах рук.
Этот вечер такой голодный,
Поглощая меня всю.

В темноте обернулась,
Ища истину на висках:
«Когда же она вернулась?
Та тревога, что смогла...»

Все люди сущие роботы.
Не понимаю я себя.
Алгоритм поменялся,
А не я...

Вечер голодный посмотрит на тебя.
Берегись, а то
Потеряешь ты себя.

Kaj je poezija?

Nikjer nikakor najti ni navdiha;
kako naj potlej spesnim ta sonet?
Naj kupčkam in prestavljam par besed,
naj gnetem jih v jambski ritem vkup stiha?

A v petem verzu naglo sla že usiha,
zaman nad čačkami pričnem ihtet' ...
Čemu trpet' in bit' poet,
ko ranjeno srce v pogibel niha?

Že senca za menoj opreza
in krog vratu se vrv napreza,
ljubezni sen mrli razstrt ...

Kje dnevi so, ko bil sem kot vsi drugi,
se utapljaajo v življenja suhi strugi?!
Pač vse otmè nas bridka smrt.

Poskus sonetnega venca

I.

Življenje naju mrko je jemalo,
navzlic besedam vedrim sva molčala,
priznati si bolesti nisva znala,
želenja, ki oba je v prsih klalo.

Pa ukanilo me je obličje zalo;
naj pesem bo vesela, si dejala,
a ponevedoma gorje podžgala,
ki usodne je ljubezni kal pognalo ...

Zapustil sem nasmehov mračne dvore,
zavedlo me ni bitje hrepeneče,
otepal sem sladkostim se pokore.

Ošabno sem odzdravil zmotam sreče;
dokazal bom ti, kaj naš jezik zmore;
absurda ne ozdravé rane skeleče.

II.

Absurda ne ozdravé rane skeleče,
ki jih brezsrčna množica prezira,
ki strah slovesa sveže jih razstira;
zaman omahoval sem dreveneče ...

Zavreči medli hip bo preboleče,
zato naj venec ne poetizira;
le záte póje razglašena lira,
le pred teboj srce zaman trepeče ...

Bodri in kolje me miline tlaka;
rad slišal svoje pesmi bi sloveče;
se slej ko prej razblini blodnja vsaka.

Zastonj vabile ustne so drhteče,
brezup se v stihe tjavendan pretaka;
ljubezni breme bo še bolj moteče.

III.

Ljubezni breme bo še bolj moteče,
kot bodo pesmi, ki jih silna spleta,
trpljenja smisel iščejo poeta,
dovzeten obupaval je medleče.

Trpkó prepeval bil je koprneče,
saj mlada duša usodno je razpeta;
osrčje slehernega ždi soneta,
kjer drevenelo je srce ječeče.

Globoko vanj so puščice zadrle;
bridkosti, dasiravno je zaplalo,
solzé na plan poti si niso utrle.

Ne bom solzil, ljubezni pel bom hvalo;
oči so dalj v prihodnost se zazrle,
odslej srce raj' sanje bo dognalo.

IV.

Odslej srce raj' sanje bo dognalo,
že urno dirja roka dlje s peresom;
pred skorajšnjim te prosil bom slovesom,
da nekaj bi vrstic s teboj ostalo.

Naj uborna pesem ti ne bo zamalo,
das' nje pogodbo zven ni bil ušesom,
saj nisem žalil z mokrim te očesom,
ki žgočih poželenj je zagrinjalo ...

V nočeh brli poslednja med željami,
zgolj zanjo mi srce je trepetalo:
naj blagra svod posuje te z zvezdami ...

Sadov slabotno upanje ni dalo,
smehljaje potolažim se s solzami;
v prihodnosti le ime bo obveljalo.

V.

V prihodnosti le ime bo obveljalo,
pozabljen bom trohnel nekje, vse mine;
prodorne pesmi dalj budé spomine
zapravljenih priložnosti nemalo ...

Srce te preprosi se je balo,
da odpoljubi ti vse bolečine,
da zor najlepših poželenj ti sine,
da le s teboj bi jarko sonce s'jalo.

Gorja je sladkih pesem ran glasnica;
pozlate pramen me bodri plamteče,
v temoti si življenja plamenica.

Čeprav boš naglo ugašala goreče,
se k tebi žene sleherna vrstica;
Aurorina svetlost vprek senco meče.

VI.

Aurorina svetlost vprek senco meče,
pustila daleč stran si nje jetnike,
okove si zdrobila njih spotike;
ozarila obzorje si jasneče.

Razgaljala srce si plameneče,
utelešala ljubezni snóv si vznike,
stoletij si zastirala malike,
pa utapljale so ustne me žehteče ...

Spuhtele sanje so kot sle napoji,
naposled ugašale oči žareče;
popolnosti medlé obličja soji.

Pritlehna mami misel me svareče:
čemu bi begali pred nje opoji;
nihče se ni osvestil izmed gneče.

VII.

Nihče se ni osvestil izmed gneče,
da mora sam snovati si svečavo,
nemudoma utešiti željo zdravo,
sicer otmó kot mene vas nesreče.

Spoznanja nosil pezo sem grozeče,
stran naglo kánil sem izbrati pravo,
da ne bi v peklu taval za zastavo,
zle slutnje me dušile so mrleče ...

Podobe vstran so mamile srhljive,
domala obnemoglo je pisalo,
opustil sanjati sem očarljive.

Vrvenje srepih misli ni zastalo;
vnemar so vrele pesmi sramežljive,
jih mnogo se pozabi bo predalo.

VIII.

Jih mnogo se pozabi bo predalo;
prerano pot prekriža vam gomila;
s krvjo se sladko prst bo napojila
in malokaj od nas bo grob prestalo.

Tak' vse bo nič in nič bo vse postalo;
dočim bo zlo zatrla časov sila,
ljubezen vekovečna bo spovila
prelestni svet, kjer vse srce bo gnalo.

Pogled nam onkraj le nikdar ne seže,
tančica tajen um in čut opaja;
neučakanost nas na stihije veže.

Preteča negotovost se podvaja,
peščica se nas je otepla préže;
nesmisla prizadevnost osvobaja.

IX.

Nesmisla prizadevnost osvobaja,
zato črnila brizga zadnja sraga,
razpaljeno srce vrstice zlaga,
saj srž sonetov nikdar ne dotraja.

Pogostoma v solzáh pero zastaja;
z brezbrežnostjo beline razpolaga,
nenehno stihe v nedogled prelaga,
a bridkega slovesa ne dohaja ...

So nične se razblinile bolesi
in petja malodušnost je skopnela,
ko ugledal sem obraz svetel dražesti.

Odtlej mileje pesem je kipela;
dalj strastneje bom srečnih pil prelesti
in sreča se ostvarila bo scela.

X.

In sreča se ostvarila bo scela,
načakala se groba bo tihota,
poniknila bo raz oči temota;
ne bo me črnogledost več prevzela.

Sinjina me pogube bo otela,
iztrgala bo dvomom me blagota,
ozdravila me kesa bo lepota;
iz puste tuge radost bo zavela.

Odrešil se srcá bom drevenenja,
v daljavi se bo lesk obljubljal raja,
vzneseno bom oživiljal hrepenenja.

Slavil ga bom do zadnjega vzdihljaja;
uresničila se bodo koprnenja,
če dar življenja se razda do kraja.

XI.

Če dar življenja se razda do kraja,
otreš solzé mi dobrovoljno vroče,
srce osvobodiš obupajoče;
nikdar me več nevera ne prehaja.

Živahno lice rado me obaja,
razvnemajo me ustne sanjajoče,
čeravno jih ljubiti ni mogoče,
čeravno nisi v svesti si smehljaja.

Naj pesem te blagruje ljubezniva,
z obljubami te razživi docela;
le srčne rane slavljene razkriva ...

Čarobna onkraj groba boš žarela,
ko neogibno ugasne sla iskriva;
vedrina se obličja bo ospela.

XII.

Vedrina se obličja bo ospela,
zamrli bodo puhli lica čari,
prhneli zapuščeni v prsti stari;
pozabljena trohneti v njej boš jela.

Brezimna blágost lica bo mrlela,
brezup ljubezni v stihih životari;
nad nami časov sila gospodari,
a tvoja bo jasnina v vek nemela ...

Ostudne so krvi mi žile prazne,
spokojna radost usode me obhaja;
globin zavezajo prerokbe blazne.

Tema pa sladke pesmi ne dohaja,
dočim odmró sivine neprijazne,
enkratna dalj z ljubeznijo oplaja.

XIII.

Enkratna dalj z ljubeznijo oplaja,
življenje nam je lajšala neizprosno,
v somraku nas jemala je zanosno;
in sreče in bridkosti čas pohaja.

Nikar naj ljubo sonce ne zahaja,
dvigujmo družno glave vznak ponosno,
izteka se nam bivanje neznosno,
ko nas ni več, spet za obzorjem vzhaja.

Plehkobe zemlja žametna prekrije,
a duša ni zaman izkravela:
ljubezni stihov seme vselej vzklije.

Obljuba imenitna bo vzplamtela,
srcá bodo prestale poezije:
čudesa pesem bo na vek zvenela.

XIV.

Čudesa pesem bo na vek zvenela,
se zate stihl bodo dalj glasili;
polagoma ti vest bodo vzbudili;
smehljaje jih brezskrbno boš preklela.

Četudi jih ne boš nikdar dojela,
iskrenega bi venca glasi mili
srce vsaj plehko tvoje omečili;
nemara boš ob trugi razumela ...

Mordá te slednjič prosil bom spokorno,
ko jadral za neznano bom obalo:
gibkó podaj rokó mi čudotvorno ...

Pesnitev skromna ti medli v zahvalo,
čeprav si me odklanjala osorno;
življenje naju mrko je jemalo.

Magistrale

Življenje naju mrko je jemalo,
absurda ne ozdravé rane skeleče;
ljubezni breme bo še bolj moteče,
odslej srce raj' sanje bo dognalo.

V prihodnosti le ime bo obveljalo,
Aurorina svetlost vprek senco meče,
nihče se ni osvestil izmed gneče,
jih mnogo se pozabi bo predalo.

Nesmisla prizadevnost osvobaja
in sreča se ostvarila bo scela,
če dar življenja se razda do kraja.

Vedrina se obličja bo ospela,
enkratna dalj z ljubeznijo oplaja;
čudesa pesem bo na vek zvenela.

Štrubelj = legenda

*V spomin na enega in edinega, profesorja Štrublja.
(Pravi nekdo, ki ni bil ravno njegov oboževalec.)
Pa vendarle, za češnjico na vrhu tortice:*

Trije ljudje so pametnejši od mene. Prvi je un tm zgori (pokaže gor). Drugi je moj šef, ker če bi bil js pametnejši, pol bi bil js šef. Tretji je moja punca.

Js sm mislu, da je humus bl tko soliden.

Nisem informatik, sem vendarle geograf.

Nič ne de, otroci v Afriki stradajo.

Orlova praprot je zlo zabavna, špičasta je. Pač praprot kot praprot.

Ko grem mimo Jesenic, me kar depresija stisne.

Pr ns vse slabo dela, samo vaši možgani so izjema.

Ulica Josipa Zelenca. Evo, kako sm jo najdu, js sm snajper.

Sošolke bi rade slišale tvoj prijeten glas, kar še enkrat preber vse.

In vi boste tekeli čez cesto rožice kupiti. In potem gre profesor Štrubelj tlele ene 50 metrov naprej na sodišče. Ne, ne bom vas prej spustu.

Že pri prvem primeru se je zataknilo, a nič ne de. Glavo pokonci in gremo naprej.

Verjetno nas je osem milijard, zato kr Indijci ne znajo štet.

O tem se lahko pogovarjate s profesorco za slovenščino. Z mano se ne morte, kr nimam pojma.

Štajerci so problem. Haloze, pa zakaj vi rabte svojo občino.

ANJA KOCJANČIČ

Glavna urednica

BOR MATKO

Urednik fotografije

ARNE REPOVŠ

Oblikovanje platnic

TAJDA TOMŠIČ

Ilustracija na naslovnici

LIAN KLANČNIK POVIRK

Ilustracija na notranji strani platnic

UMA FREJA PROSEN

Fotografija na zadnji strani platnic

Novinarji:

MARJETA ČATER TIMER

KARIN FORTE

LUNJA GABRIČ BRONIČ

VALENTINA GOLOB

AJŠA JAKOŠ VASLE

ZARJA JURJEVIČ URBANC

ANJA KOCJANČIČ

KATJA TEJA MIKLAVČIČ

TISA OSEMAR

AJDA OSOJNIK

ANAISA STERLE LAIGNEL

MARUŠA TOMAŽEVIČ

Fotografi:

ANA BOJKOVSKI

SARA HALILOVIČ

JAN KLEMENČIČ

BOR MATKO

UMA FREJA PROSEN

ARNE REPOVŠ

HARUKI SAITO

MATEVŽ ŠTIH

DOMINIKA TEKAVC

NIKA ŽNIDARŠIČ

Ilustratorke:

MARJETA ČATER TIMER

PETRA DŽEROSKA

TINKA FERENC

AMINA KARISHIK

LIAN KLANČNIK POVIRK

ŽIVA KORITNIK

IZA MUŠIČ PETKOVIČ

UMA FREJA PROSEN

Oblikovanje in prelom:

IZA MUŠIČ PETKOVIČ

ARNE REPOVŠ

Mentorici:

BOJANA PETRIN, prof.

MOJCA LOTRIČ, prof.

Jezikovni pregled:

BOJANA PETRIN, prof.

MOJCA LOTRIČ, prof.

Pregled tujejezičnih pesmi:

MAJA LEBAR BAJEC prof.

NEŽA UMEK PODGORNIK, prof.

Mladika, glasilo dijakov

Gimnazije Ledina

2022/23, letnik 54, številka 2

ISSN C503-5473

Naklada:

500 izvodov

Vse grafike, ilustracije in fotografije
so delo dijakov Gimnazije Ledina.

Ljubljana, februar 2023

M

